

Йо Цибел

Градът на прокълнатите

Бурята фучеше през заледените скални пукнатини. Понякога воят наподобяваше стотици едновременно свистящи във въздуха мечове. После отново се чуваше като жален вик на умиращо елуу.

Ниско и сиво, небето се беше надвесило над върховете на насечена-та от пропасти ледена планина. Сякаш беше от нечист калай.

Малкият вход на пещерата в планинския склон над ледника почти не се забелязваше от отсрещния хребет. Тесен и по-нисък от човешки бой, той се открояваше на височина половин хвърлей камък в заледена-та скала.

На две-три крачки от входа на пещерата беше приклепнала една за-гърната в опърпана кафява кожа фигура. Балоор, Говорещият с боговете.

Като в транс извиваше горната част на тялото си. Наушниците на кожената му качулка се потриваха от раменете му. Напрегнатата съсре-доточеност придаваше на кокалестото му, набраздено от хиляди бръчки лице вид на маска. Очите му бяха полузатворени. Тесните, безкръвни устни се движеха почти безмълвно. Само понякога от гърлото му изли-заше пресипнало мърморене.

– Чуй ме, господарю на мрака. Чуй ме, о ужасни Оргуудоо...

На около крачка пред кръстосаните му и загърнати в кожи крака ле-жеше човешка глава, заобиколена от вързопи с тор. Малки снежни буч-ки висяха в сплъстената дълга брада на отсечения череп. Изглеждаше, сякаш по разкривените му сини устни все още трептеше предсмъртният вик на убития, а в бялото на невидящите му очи се отразяваше оскъд-ната светлина, която се процеждаше отвън.

– Балоор, твоят роб те зове – мърмореше облеченият в кожи мъж. – Чуй ме, Оргуудоо... – Полюляванията му се забавиха. Отвори очи и впери поглед в отрязаната глава. Ирисите на Балоор хвърляха червени-кави отблясъци. – Чуй ме, господарю на мрачната бездна!

Малко зад него, до стената на пещерата, бяха подпрени бойната се-кира с дълга дръжка на Говорещия с боговете и неговият лък. До тях – завит вързоп кожени чергила, дървени прътове, стрели и суха тор. Ос-вен тор тук в ледовитите райони далеч над снежната граница почти ня-маше друг горивен материал.

Отдясно на себе си Балоор беше поставил една голяма и една много малка кожена торба. В голямата имаше нож, железни върхове на стрели, парчета кремък и няколко кълба животински жили и разни торбички и пакетчета с листа, корени, екстракти от цветове и прахове от изсушени животински органи. Все неща, които му бяха нужни при заклинателните

ритуали или за лекуване на болести.

Секирата, лъкът, чергилото и коженият чувал – повече неща не можеше да вземе със себе си, когато преди седмица беше принуден да напусне ордата.

Костеливата ръка на Балоор се вмъкна в малката кожена торба.

– Излез от ужасяващия си мрак. – Извивките на горната половина от тялото му станаха по-бързи, гласът му – по-настойчив. – Удостои ме с честта на величественото си присъствие...

Отново извади ръката си от малката торбичка с три-четири трохи от някаква изсушена маса между пръстите и я поднесе към устата си.

Изсушената червена мухоморка беше горчива и сладникава на вкус. Балоор използваше отровната субстанция само за облекчаване болките на тежко ранените. Или при особено трудни заклинания за осъществяване на контакт със света на духовете.

След като вождът Зорбан го прогони от ордата, Балоор в продължение на три дни премина през покрити със сняг планински възвишения, глетчери и заледени пространства. Обрато към лагера, в който преди почти два месеца ордата беше нападната от тараците. И където видяха да се носи по небето синята огнена птица.

Балоор извади един от загиналите воини от снежния му гроб и отдели главата от трупа. Внимателно разряза тялото на парчета и постепенно ги размрази. Зорбан му беше дал храна само за три дни. Месото на загиналите щеше да поддържа живота на Говорещия с боговете още седмици наред. Но той нямаше намерение да остава толкова дълго в тази дива пустош. Този ден, още преди слънцето да хвърли червените си отблясъци върху нощното небе, Балоор се спусна долу в снежното поле пред ледника и изрови главата на падналия воин.

За да се призоват толкова близо демоните на мрачната бездна, както Балоор планираше, имаше нужда поне от главата на мъртвец. По-добре щеше да е живо животно. А най-доброто, естествено, жив човек.

Горната половина от тялото на Балоор се изпъна. Отвори уста, сякаш изпитваше болка. Показаха се дълги, пожълтели зъби. Завъртя очните си ябълки и издаде гъгрещо хъркане. Червената мухоморка действаше.

Съвсем бавно горната част от тялото му започна отново да се поклаща. Ръцете му се впиха в твърдата кожа на наметката. Отново замърмори със задъхване:

– Ела, Оргуудоо. Покажи се, о страшни...

От изгрев слънце седеше пред отрязаната глава. Само още два или

три часа и избелялото петно на слънцето отново щеше да изчезне в мъгливото небе.

Изведнъж Говорещият с боговете млъкна. Отвори очи, долната му челюст увисна и започна да трепери. Впери втренчен поглед в замръзналия под.

Вместо сняг, сега между космите на брадата висяха водни капки, фини вадички вода се стичаха от брадата, намираха си път по синкаво-бялата кожа на бузите и пропълзяваха в почти виолетовите уши на отсечената глава.

Внезапно пещерата се изпълни с воня на гнило. Натрупаната около черепа тор започна да дими. От нея излизаха малки пламъчета. И изведнъж лишеният от труп мъртвец раздвижи устни.

– Какво искаш от мен, че ме призоваваш толкова близо до себе си, Балоор?

Не беше човешки глас – беше грачене и пращене, сякаш се късаше плат или дърво се разпадаше на трески. Балоор се просна на пода на пещерата. Задъхваше се като човек, който се задушаваше. Гръбната му мускулатура се сгърчи, а ръцете му започнаха да треперят. Искаше да говори, но не можеше да издаде нито звук. Случваше се едва за втори път през живота му да призовава демона толкова близо до себе си.

– Говори, Балоор, защо ме повика? – Гласът на мъртвия отекна стократно в мрака на пещерата.

Балоор вдигна глава. Насили се да си поеме дълбоко въздух. Вонеше на тор и сяр и на омазана коса. Пушекът, който се издигаше от главата и горящите купчини тор, пареше в носа и гърлото му.

Опита се да потисне паниката си и се осмели да хвърли поглед към лицето на отрязаната глава. Посинелите ѝ устни трепнаха. Брадата и косата се топяха в увеличаващите се пламъци. От ноздрите излизаше пушек. Очните ябълки се варяха, а ирисът изпускаше мехури.

Балоор изведнъж започна да зъзне и въпреки това по безжизненото му лице се стичаше пот.

– Слава на тебе, възвишени Оргуудоо – задъхваше се той. Искам да унищожиш един фалшив бог.

Спускането като че ли нямаше край. Матю Дракс прецени, че междувременно ги делят поне хиляда и петстотин метра разлика във височините от малката ледникова долина, от която потеглиха преди три дни. И въпреки това продължаваха да се спускат.

Мат имаше верен поглед и въпреки това не беше съгласен с нещо в преценката си. През по-топлите месеци снежната граница започваше на около километър, не на километър и половина. А беше март. Вероятно средата на март. Дори и да се беше приземил във френските Алпи – отдавна би трябвало да стигнат до първите долини на реките. Или поне до едно или друго планински село.

Вместо това: стръмни скални стени, сипеи, серпентини на пътеки и непрекъснати руини от струпани един върху друг скални блокове, някои с големината на осеметажни къщи. Сякаш в този район цели планински масиви са били вдигнати във въздуха. Или пък като че ли го е споходило земетресение с небивала сила.

Мат се върна мислено назад към около двестата летателни часа, които беше направил през последните две години над Алпите. Никога не му е правел впечатление точно такъв ландшафт.

Вечерта на третия ден слизаха по един сипей към високо плато. Мат вървеше начело на колоната. Заедно с Аруула и Зорбан, масивният вожд на ордата.

Все още смятаха Мат за пратеник на Вудан, главния си бог. Поне Зорбан и ордата го смятаха за такъв. Аруула отдавна беше разбрала, че той не е нищо повече от един човек.

За твърде объркан човек даже. Защото не можеше да проумее нищо от онова, което виждаше. Нито загърнатите в кожи варвари с техните оръжия и инструменти от ледниковия период, нито езика им, нито чуждия ландшафт и непрекъснато забуленото небе, а да не говорим за странните същества, които беше срещал през седмиците след принудителното си кацане. Тараците, например, ходещи изправени плъхове с човешки ръст. Или гигантските скакалци. Ордата наричаше тези огромни насекоми фреккойшери. Бяха големи като камили и зелена като мъх козина покриваше издължените им тела под двата чифта крила.

Зад четиримата копиеносци, които формираха втората група след Мат, Аруула и вожда, надолу по каменистия склон пълзяха седем гигантски скакалеца. На три от тях хората на Зорбан бяха натоварили пръти за палатки, кожени чергила, оръжия и хранителните припаси на ордата. Три други носеха две бременни жени и две майки с малки деца. На последния фреккойшер яздеше Радаан, най-големият син на Зорбан. В двубой с мечове Аруула беше счупила бедроту му с плоската страна на оръжието.

Мат знаеше, че младият момък го мрази. Дебнещите му погледи бяха красноречиви. Не му се нравеха близките отношения на Мат с

Аруула. И Мат беше твърде сигурен, че наред с Аруула той е вторият от ордата, който отдавна не вярва в неговата божественост.

Но това не биваше да безпокои Мат. Откакто Радаан заедно с шамана Балоор се беше опитал да предаде на тараците него, въображаемия бог, повечето членове на ордата го отбягваха. Единствената, която все още говореше с него, беше старата Цурпа, майка на Радаан и главна жена на Зорбан.

Вождът прогони Балоор от ордата. Четири дни преди да напуснат лагера. Но да отхвърли собствения си син, не можа да намери сили.

По осем мъже и жени воители вървяха по фланговете на колоната. Повечето носеха мечове. Няколко поотраснали деца тичаха около фреккойшерите. Три момчета и две момичета. Четирима стрелци с лък образуваха ариергарда.

Точно трийсет и пет души наброяваше ордата на Зорбан. Заедно с Мат бяха трийсет и шест.

Жълтокафява трева покриваше високопланинското плато, между нея – кафеникави мъхове и лишеи. Мат видя няколко разкривени дървета, а в края на широкото около триста метра плато пътеката се губеше в чернозеленикав гъсталак. Напомняше на Мат на жълтуга. Но никога не беше чувал за жълтуга, по-висока от човешки ръст.

Вождът исполин прескочи последните метри на сипея бързо като пъргаво момче. От три дни Мат се чудеше с каква лекота се движеше по труднопроходимия терен гигантът с неговите приблизително сто и петдесетина килограма. Зорбан излезе малко извън платото и се огледа. После се обърна назад и махна с двете си ръце.

– Ци батаа вее ну камбоо – изръмжа той.

Мат се обърна към Аруула.

– Какво казва?

– Лагер строи – тук. – Посочи надолу.

Аруула беше завързала с кожени връзки синьочерната си коса в дълга почти до хълбоците си плитка. Както повечето членове на ордата, и тя носеше кожа с тъмнокафяв, дълъг косъм. Мат не можеше да си представи от какво животно е. Било от кожа на вакуда, беше му обяснила Аруула преди няколко дни. Може би имаше предвид подобното на говедо животно, което Мат видя в пещерата склад на краля на тараците. И кожата на това животно беше тъмнокафява и сплъстена.

Неколцина мъже носеха като Зорбан черносива кожа от тараци. Ако Мат правилно беше разбрал Аруула, тази кожа се смяташе за вид трофей. Само онзи, който убиеше тарак, можеше да носи кожата му и по

този начин да наметне видимия знак на особено храбър воин.

От ден на ден се разбираше все по-добре с Аруула. Често имаше чувството, че тя може да прочете по очите му какво иска да каже.

Докато ордата вдигаше бивака, Мат прекоси платото с Аруула и Зорбан. От края му един покрит с мъхове, лишеи и кафеникава трева склон се спускаше към тясна долина. Почти незабележима пътека с безброй серпентини водеше надолу. В дъното на долината Мат видя течението на планинска река. Толкова ниско, че тук горе не се чуваше шумоленето ѝ. Откъм другия бряг теренът отново се извисяваше. Следващите планински възвишения.

И Зорбан погледна надолу към реката. Кимна, сякаш познаваше местността.

– Модея реезо вее ду флувее наа.

– Утре покрай реката – преведе Аруула в отговор на въпросителния поглед на Мат. Той смръщи чело. Не си спомняше да ѝ е казал думата „река“. Непрекъснато го изненадаваше с нови понятия, които никога не беше чувала.

– А доо деяна атвееено да ланда де мидаа. – Отново тремолирацията бас на чернобладия гигант.

– Два дни и пристигаме в Южната земя – преведе Аруула.

Тези варвари смятаха „Южната земя“ за нещо като обетована. Дотолкова беше успял да разбере. Очакваха от Мат да ги заведе безопасно до нея. Във всеки случай го смятаха за бог.

– Откъде знае това? – поинтересува се Мат. – Познава ли тази река? Познава ли пътя?

Аруула и Зорбан разискваха нещо заедно. Мат не разбираше всичко, което жената най-после му преведе. Но поне успя да схване, че някакви предци на Зорбан се опитали да навлязат в така наречената Южна земя. Неговият баща или дядо. Може би дори пращядо.

На Мат му се замая главата. Тези варвари отново се държаха така, сякаш хора като тях от прастари времена са кръстосвали тази област. Хора с мечове и копия, хора, които са яздили гигантски скакалци, загръщали са се в кожи и са се сражавали с плъхове чудовища. В това годишно време беше обичайно из Алпите да се разкарват натам-насам милиони ски-туристи. Мат не видя дори и един скрит ски-лифт да стърчи от снега.

И какви, по дяволите, са били последиците от сблъсъка с кометата? Според всички изчисления трябваше да бъде засегната цяла Европа и небето трябваше да се затъмни от праха от сблъсъка. Сега изглеждаше

като че ли „Кристъфър-Флойд“ е профучала покрай Земята, макар че Мат наблюдаваше сблъсъка от стратосферния си самолет!

За стотен път разумът му капитулираше пред въпросите. Като че ли имаше някакъв възел в мозъка си. Сякаш мислите му се сблъскваха със стоманена врата, която не поддаваше дори и на милиметър. Какво се беше случило с него?

Зорбан вървеше с тежки крачки през рядката трева. Връщаше се при хората си. Аруула спря при Мат. Откакто го беше освободила от пещерите на тараците, почти не се откъсваше от него. Беше добре да имаш до себе си някого, на когото да можеш да разчиташ.

Мат разтвори ципа на летателния си костюм. Беше мокър от пот поради мъчителния преход през изминалия ден. Лек ветрец духаше от юг към високото плато.

Мат извади компаса от нагръдния си джоб. Погледът му проследи течението на реката. На по-малко от километър на изток изчезваше в дълбокия пролом между двата склона. Във всеки случай компасът на Мат показваше, че реката тече в югоизточна посока.

Нямаше представа къде са се приземили другите два самолета и катапултиращата седалка на Смайт. Но поне един от тях се е отдалечил от „Кристъфър-Флойд“ в същата посока. На юг. Малко преди сблъсъка на кометата Мат видя машината да се носи в свредел из стратосферата. Вероятността да намери Ървин Честър, Джени Йенсен и другите беше смехотворно малка. Но не и равна на нула. Мат нямаше избор – трябваше да ги търси. Може би в „обетованата земя“.

Рамо до рамо отидоха с Аруула при другите.

– Годежен пръстен? – попита Аруула тихо. Мат вдигна рамене. – Мислиш си за другите огнени птици ли? – Мат кимна. Вече не се изненадваше, че тази удивителна жена се досещаше за мислите му. – Ще ти помогна – каза му.

Мат се обърна, за да скрие от нея горчивата си усмивка. Как би могла тази полудива жена да му помогне отново да намери приятелите си.

Шумни гласове се смесиха с монотонното барабанене на дъжда. Шумни гласове и писък за помощ, който се стори познат на Друлца. Надигна се от постелята си от кожи и нагъпкани със суха трева чували и закуцука през залата към един от четирите огромни арковидни прозорци.

Късите й космати пръсти се протегнаха към бръшляновия гъсталак и го разгърнаха. Между прогнилите опорни греди се взря към широк квадратен площад. Долу растяха трънаци и малки дървета.

От три страни площадът беше ограден със зелен вал от бръшлян, лози и други пълзящи растения. Обрасли фасади на къщите. Срещу прозорците на Друлца, на разстояние около хвърлей копие, издължен плосък хълм представляваше границата с площада. Куп развалини. Върху него растяха храсти и висока до хълбок жълтеникава трева.

Друлца видя осем от хората си да се поклащат два етажа под нея. Блъскаха пред себе си пленници. Трима голокожи. А дърпаха през площада и един пленник с две яки вериги. Необикновено едър пленник – тарак!

Издутите устни на Друлцината паст се присвиха в безброй бръчки. Нададе дрезгав крясък. В последно време нямаше много причини за смях. Откакто черният враг завземаше къща след къща. Но видът на плячката долу я накара да се засмее.

– Вкусно – изграчи тя.

Наблюдаваше внимателно към кулата. Напуканият, криво-ляво подпрян от стволите на повече от десетина дървета каменен паралелепипед все още се издигаше на двадесетина крачки над покрива. Короната на някакво широколистно дърво стърчеше над остатъците от керемиди, обрасли почти напълно със зелен гъсталак. От скелето за камбаните се извиваха разкривени стволите на брези.

А над тях, най-отгоре, между остатъците от зъбците на кулата Друлца видя сенките на стражите. Копията им стърчаха над порутените била на зъбците.

Отпусна клонките на бръшляна. Сега само мигащата светлина на факлите осветяваше залата. Друлца се затътри покрай оформената от каменни блокове маса към трона си. Намираще се на лицевата страна на залата. Представляваше стол от завързани груби дънери. Беше покрит с кожи и се опираше на четири пирамидално наредени пласта дърво.

Естествено, че войниците щяха да доведат пленниците първо при нея. При нея, върховната майка и херцогиня. За разлика от херцога никога не приемаше хората си, легнала в постелята си. През дългия си, почти четирийсетгодишен живот старата вулфанка си бе изградила нещо като стил. Чисто и просто беше по-добре, когато хората с по-нисък ранг бяха принудени да те гледат отдолу нагоре.

Изкачи трите стъпала до трона си. Хълбокът я болеше. Бойна рана. Преди пет години черният враг я беше улучил. Имаше и още по-лоши

неща. Други умряха и от по-незначителни наранявания. Но Друлца напълня, откакто не можеше да върви както трябва. Четирите стъпала до трона я напрегнаха. Дишаше със свистене, когато се отпусна на трона. Грижливо оправи жълтата си кожена тога.

Отдясно и отляво на трона бяха забити факли в стената. Също както и по протежение на цялата зала до куполообразния коридор, водещ към стълбищния свод.

Виковете на нейните войници и крясъците на тарака вече отекваха във вътрешността на сградата. Друлца чуваше дрънченето на веригите и стърженето на ноктите по каменния под. Между това непрекъснато се долавяше някакво протяжно ридание. Някой от голокожите.

Най-сетне първите нейни войници влязоха от коридора в залата. Трина набити момци в чернокафяви, напоени със смола дрехи от зебло, които покриваха телата им от раменете до бедрата. Върху големите им космати черепи имаше черни хитинови шлемове. Източваха се към гърба им подобно на свръхголеми капки и по краищата бяха с обшита черна кожена ивица.

Войниците удариха краищата на копията си в пода, изпгнаха дясна ръка нагоре и изреваха:

– Да живее дълго върховната майка! На светлината на факлите дългата козина по тялото на средния от тримата войници хвърляше червени отблясъци. Точно като козината на Друлца. Един от синовете ѝ от пониско детеродство. Юрцек, ако добре беше видяла. Повечето вулфани имаха черна или тъмнокафява козина.

Тримата голокожи залитнаха в залата. Двама войници ги блъскаха в гърбовете с дръжките на копията си, докато не се проснаха по очи върху изтъркания от ходене каменен под пред трона на Друлца. Мъж, жена и малко дете. И тримата твърде измършавели. Друлца долови вонята от изпражненията им. Отвратително.

Най-накрая довялякоха в залата тарака. Той се опъна със задните си крака на каменния праг. Но един от войниците заби тока на ботуша си в опашката му и той с крясък направи скок почти до трона. Войниците бяха сложили на предните му лапи вериги и бяха завързали дългата муцуна с кожени ремъци. Таракът жаловито скимтеше. На Друлца ѝ потекоха лигите. От дни не беше яла нищо свястно.

Капитанът на отряда пристъпи към трона ѝ и вдигна високо ръка със стиснат юмрук.

– Да живее дълго върховната майка!

Козината му беше къдрава и още по-дълга, отколкото на другите.

По цялото тяло, дори по кокалчетата и коленете. И беше огненочервена. Брелцек, също син на Друлца. Син от по-благородно детеродство. Син на самия херцог.

През дългия си живот Друлца беше родила около тринайсет синове и девет или десет дъщери. И тя самата вече не знаеше точно колко са. Тъй или иначе, повече от половината ѝ деца бяха мъртви. От избухването на войната преди осем години смъртта събираше богат урожай в Боллуна.

Тя кимна на Брелцек и разтегна вълчите си уста в усмивка.

Повечето вулфани имаха криви крака и гърбица. Не и Брелцек. Яките му нозе бяха дълги и прави, а гърбът му ако не се смятат кокалестите плешки – гладък и прав. Над напоената с катран риза носеше кожата на наметка, която стигаше до раменете му. Черна кожена наметка – отличителният знак на капитан. Никой в Боллуна не беше убил повече врагове от него.

Погледът на Друлца се плъзна върху четиримата пленници.

– Чудесно, Брелцек – изграчи тя. – Добра плячка си докарал. – Вълчите устни на Брелцек се разтеглиха. Цепката на устните му стигаше почти до очите. Показаха се жълтите кучешки зъби на мощната му челюст. Сияеше – похвалата на върховната майка му беше приятна.

Друлца посочи масата от каменни блокове. Там до чаша за вода имаше малко сандъче от черна кожа. Брелцек отиде до масата, вдигна капака на коженото сандъче и извади тъмнокафява, дълга колкото пръст пръчица. С нея отиде до изхода и взе лявата факла от стената. Пъхна пръчицата между устните на вълчите си уста и я запали от пламъка. Облаци дим се вдигнаха към тавана на залата. Върна се обратно към трона на Друлца, изкачи две стъпала и подаде пурата на върховната майка.

– Вземи си и ти една – изграчи Друлца. Докато Брелцек последва указанието ѝ, тя заразглежда пленниците. Тримата голокожи трепереха. Бяха увити в стари, пълни с дупки по тях кожи. Между кожените парцали, които някога са били техни ботуши, Друлца видя посинели от студ крака. Детето и жената тихичко скимтяха. Мъжът беше вперил очаквателен поглед в нея. И тримата нямаха кой знае колко месо върху кокалите си. Бяха негодни за угощение.

Таракът, напротив, беше як и имаше красива черна козина. Херцогът щеше да му се израдва.

– Къде ги спихахте? – поинтересува се Друлца и издуха облак дим. За момент косматото ѝ лице заприлича на кратер на димящ вулкан.

– Оттатък реката – каза Брелцек. – В подножието на планината,

недалеч от Вирруна. Таракът беше по следите на голокожите.

– Тъй, тъй – изръмжа Друлца. – Откъде идвате? – Говореше на мъжа и използваше диалекта на странстващите народи.

– От ледената планина. – Мъжът говореше тихо. Гласът му трепереше. – Зверовете нападнаха ордата ни... почти всички са мъртви... само ние тримата успяхме да избягаме... – Гласът му секна.

Друлца го изгледа недоверчиво.

– Да сте избягали? От пещерите на тараците? Как се казваше предводителят им?

– Рраар... да, наричаха го Рраар... – говореше със запъване мъжът.

Друлца смукна дълбоко от пурата си и издуха пушека срещу мъжа.

– Лъжеш. Никой пленник не може да избяга от орда тараци.

– Казват, че се появил някакъв чужденец – намеси се Брелцек. – Мъж с жълта коса, с много малко коса. Носел дрехи от зелен плат.

– Рраар се отнасял с него като с гост – прошепна мъжът на пода пред трона на Друлца.

– Какъв беше мъжът? – застана нащрек Друлца.

– Не знам... наистина не знам. – В трескавия поглед на пленника припламваше страхът. – Имаше мощни оръжия... Оръжия, които извикваха от небето гръм и мълнии... Разкъсаха Рраар и мнозина негови ловци... И чужденецът се осмели да освободи едно елуу, което извърши кървава баня над тараците. Така успяхме да избягаме...

Друлца долови очаквателния поглед на сина си. Вероятно и той вярваше на думите на пленника толкова малко, колкото и самата тя. Никой не би освободил някое елуу от веригите му. Не и по своя воля. Гигантската птица с люспеста броня беше най-опасният враг на тараците. И вулфаните се страхуваха от нея.

– Лъжеш – каза Друлца.

– Не, не... – Мъжът вдигна умолително ръце. – Което казвам, е вярно.

– Разпитахте ли тарака? – Друлца се обърна към Брелцек.

– Никой от нас не владее езика им.

– Тогава да го заведем при херцога.

Херцог Кралцек беше един от малцината вулфани, които бяха видели земята отвъд ледената планина. Даже беше прекосил едно от трите морета. Беше пътувал много, беше видял много племена и народи. Друлца знаеше, че той можеше да се разбере и с тараци.

Стенейки, слезе от трона си. С пурата си посочи пленения мъж.

– Печете го, докато каже всичко, каквото знае. – Нарочно използва

неговия език.

– Не! – Пленникът се просна пред нея. – Моля те, пощади ме! Казах всичко...! – Друлца го ритна в лицето. Жена му нададе хистеричен писък.

– Детето и жената затворете. – Равнодушно изгледа полумъртвите от глад фигури. – Дайте им да ядат. Да не ни умрат, преди да сме им се насладили.

Четирима войници отмъкнаха оттам тримата вайкащи се голокожи. Трима други войници издърпаха тарака от залата. Зад тях вървяха Друлца и Брелцек, минаха по мрачен коридор към покоите на херцога.

Още отдалеч чуха силни викове, стенания и въздишки. Войниците с тарака спряха и несигурно се огледаха за Друлца.

– Изчакайте за момент! – Закуцука покрай тях. Малко пред отвора в стената към залата на херцога спря. Оттам се дочуваха писъците и стоновете.

– Друлца е! – извика силно. – Нужен си ни, Кралцек! Крясъците мигновено престанаха.

– По дяволите! – от залата отекна ниският глас на херцога. Колко пъти да ти казвам, че не искам да ме безпокоят?

– Затваряй си устата, Кралцек! – ядоса се Друлца. – Трябваш ни, важно е!

Откъм помещението се чува проклетия. Приближаваха се ситнещи стъпки. Три млади вулфанки изприпкаха през входа. Изчезнаха в отвора на отсрещната стена.

Друлца погледна с меланхолия след тях. Отдавна бяха минали дните, когато тя влизаше и излизаше в залата на Кралцек, за да се съвкупява. Беше вече твърде стара, за да ражда деца. Но разполагаше с нещо по-добро – с власт. Беше майка на Брелцек, майка на бъдещия херцог. И като такава определяше в голяма степен съдбата на своя народ. Също и във връзка с войната херцогът не вземаше никое решение, без предварително да си е осигурил нейната благословия. Работата на Кралцек беше да опложда младите вулфанки. И да осигурява войници за борбата срещу черния враг. Тя, върховната майка, беше втората по власт жена в Боллуна. Само престарялата ѝ майка беше още по-силна...

Довлякоха тарака пред трона на Кралцек. Брелцек обясни какво се беше случило.

– Може би звярът знае що за чужденец е това, който уж убил един крал на тараци – каза Друлца. – Нали знаеш някоя и друга дума на този животински език.

– Какви са тези приказки? – изръмжа Кралцек. – Никога не съм чувал някакво създание отново да излезе живо от пещерите на тараците. Дори и като тор. – Избухна в грачещ смях.

Херцогът беше висок колкото Брелцек, първородния си син, но почти двойно по-широк. Също като Друлца, и той носеше наметка от жълтеникава кожа. Сиви кичури изпъстриха тъмнокафявата му инак козина. Но дясната половина на лицето му беше без косми и с белези, а част от устната му липсваше. Бойна рана. Оръжието на черния враг оставяше ужасни следи.

Херцогът се курдиса пред по-високия с една глава от него тарак, засили се и го удари с опакото на ръката си по ухото. Той изскимтя жално. Никое място по тялото на тараците не беше по-чувствително от ушите. Кралцек опря едрите си юмруци на хълбоците си и нададе мляскащи и писукащи звуци.

Таракът отговоряше неохотно, но отговаряше.

– Тъп е като мотика – каза херцогът. – Не знае много. Твърди, че в лапите на крал Рраар попаднал някакъв бог. Искал този да му помогне в борбата срещу елуу. Но тогава така нареченият бог пуснал срещу него и сбирщината му едно елуу.

– Значи пленникът е казал истината – изграчи Друлца.

– Този бог уж се казвал Маддракс – продължи Кралцек – и с орда голокожи бил на път към Южната земя. Дошъл с някаква огнена птица.

– Пак огнена птица – промърмори замислено Друлца.

– Какво общо имам с боговете? – изръмжа херцогът. – Това е работа на вещиците. – Посочи тарака. – Смъкнете му кожата. Довечера искам да изям задните му крака. И ми пратете жените обратно в залата.

Тримата войници отмъкнаха скимтия тарак. Друлца се затътри до сина си из коридора.

– Орда голокожи на път за Южната земя – това ми харесва – изграчи тя. – Но този чужденец, този мъж с огнена птица и с име Маддракс – никак не ми харесва. – Смукна шумно от пурата си. – Придружи ме до баба си, сине.

Бабата на Брелцек и майка на Друлца беше вещица на Боллуна. Най-могъщата вулфанка на града...

Хората на Зорбан издигнаха кожените си палатки. Няколко поотраснали деца и няколко жени се бяха пръснали във верига, за да търсят дърва за огъня.

Мат срещна враждебния поглед на Радаан, когато сваляше аварийния пакет от животното водач. През първите дни сам беше мъкнал тежкото снаряжение. Докато болящият го гръб го убеди да качи тежкия контейнер на някой фреккойшер.

Никой от членовете на ордата не би се докоснал до плоския зелен контейнер. С изключение на Радаан. Но младият воин все още не можеше да се придвижва със собствени сили. След седмица-две нещата щяха да се променят. Тогава Мат трябваше да бъде нащрек.

Той помогна на една жена в напреднала бременност да слезе от гърба на фреккойшера. Тя боязливо му се усмихна. Беше седяла на катапултиращата седалка, която Мат беше свалил от аварирания самолет и я бе закрепил на гърба на гигантското насекомо вместо седло. Поне още две седмици вграденият в седалката пеленгиращ предавател щеше да излъчва сигнал. Мат не искаше да се раздели с надеждата, че го търсят.

От съдържанието на аварийния пакет Мат носеше винаги със себе си компаса, запалката, армейския пистолет и ножа. Кой знае какво ли още го очакваше в този кошмарен свят?

Бяха нападени огньовете, беше раздадена храна – разтопен лед и „шмалдан“. Така хората на Зорбан наричаха една жълтеникава паста, която носеха със себе си като неприкосновен запас.

Мат знаеше от Аруула, че тази паста се приготвя от животинска мазнина и растителен сироп, който варварите получавали от някакво дърво. Доста твърдата паста беше примесена със счукани семена от треви, сушени ягодовидни зърна и смляно сушено месо. Имаше гравив и тръпчив вкус. Но Мат си го запази. А и нищо друго не му оставаше, защото запасите му от суха храна бяха свършили. Това нещо все пак до известна степен засищаше.

Седяха около един огън с приковани в пламъците погледи.

– Защо твоите предци не са останали в Южната земя? – попита Матю, обърнат към Зорбан. Аруула преведе, а вождът започна с порой от думи, от които Мат едва ли разбра и пет. От мимиката на лицето му обаче схвана, че говори за страховити неща.

– Врагове прогонили ордата обратно в планините – преведе Аруула. Тя вдигна три пъти двете си ръце и разпери пръсти, после – разпери пръсти на една ръка.

– Толкова са били убити. Враговете са ги изляли.

Мат смръщи чело.

– Какви врагове?

– Силни врагове от прокълнатия град. Зирагипи и вулфани.

Зирагипи и вулфани – Мат никога не беше чувал за народи, които се наричат така. Аруула се опита да обясни. Изглежда, под зирагипи имаше предвид някакви насекоми. Вулфаните пък сигурно са хора, които живеят в градовете, южно от ледената планина.

– А защо смятате, че тези врагове сега са по-малко опасни?

– Батафии ареег да нак виллагоона – изръмжа Зорбан.

– Сега воюват едни срещу други – преведе Аруула. – В мъртвите градове.

Всичко у Мат се противеше да повярва и дума от онова, което чуваше. Същевременно знаеше, че варварите бяха също толкова реални, колкото и недоверчивият мозък под черепа му. И знаеше, че Аруула не би го излъгала.

Зорбан разтегли дебелиите си устни в изпълнено с упование ухилване.

– Вудан те Маддракс ну саави те лееди наа ланда де мидаа.

– Какво казва? – Мат разбра само „ланда де мидаа“. Това навярно означаваше „Южната земя“.

– Казва, че Вудан и Маддракс ще ни закрилят и водят до Южната земя – преведе Аруула.

Зорбан бръкна под наметката си и извади амулета си. Благоговейно го притисна към челото си и после го целуна.

Стъкленият, голям почти колкото яйце амулет също представляваше загадка. Мат беше разбрал, че поколения наред е предаван от вожд на вожд. И знаеше, че е нещо като тотем, който трябва да предава на носителя си силата на Вудан.

Но как един аналогов „Суоч“ от двайсет и първи век е успял да попадне в амулета на човек от ледниковия период – това беше един от Гордиевите възли, които духът на Мат трябваше да развърже. А да не говорим за това, как хора от ледниковата епоха са попаднали в двайсет и първи век.

Часовникът във вътрешността на буцата разтопено стъкло беше спрял – точно на датата, когато Мат и ятото му бяха излетели от Берлин в стратосферата, за да наблюдават ракетния обстрел срещу кометата. И точно в часа, в който „Кристър-Флойд“ улучи земята: на 8 февруари 2012 г. в 16:44 ч.

Мат лежеше под коженото чергило и не можеше да заспи. Картини

и мисли бушуваха във възбудения му мозък. Вулфани, зирагипи, тази чужда висока планина – нима беше само сън? Хора с мечове, гигантски скакалци и мислещи гигантски плъхове. Нима проклетата комета е съсипала не само света, но и мозъка му? Наистина ли се беше побъркал и си фантазираше всичко това в безопасна, тапицирана с гума клетка?

А може би беше мъртъв. И е попаднал в ада. И още една мисъл му мина през главата, фантастична, абсолютно побъркана мисъл: възможно ли беше енергията от сблъсъка с кометата да го е пренесла в миналото? Да речем, в последния ледников период?

Но Мат отхвърли и тази мисъл. Първо, като човек на логиката съвсем не вярваше в пътешествия във времето. И второ, никога не беше чел нещо, където да се споменава в човешката история, че хората от последния ледников период са пътували с гигантски скакалци.

Аруула разказваше за градове, които се намират южно от планината. Там трябваше да отиде. Може би имаше нормални, цивилизовани хора, които могат да му обяснят всичко.

Мат се измъкна от кожите и застана пред палатката си. Беше кучешки студ и над платото духаше силен вятър от юг. На нощното небе имаше избеляло петно – Луната. „Лоона“ я наричаха хората на Зорбан. Побъркана работа.

От кожените палатки наоколо до него достигна хъркането на десетки хора. Както всяка нощ, спяха със спокоен и дълбок сън. В негово присъствие се чувстваха дотолкова сигурни, че вече не оставяха и стражи. Мат избухна в горчив смях.

– По дяволите! Иска ми се наистина да бях някакъв бог, тогава и аз щях да мога спокойно да спя...

През две палатки по-нататък се отмести една кожа. Мат видя силуета на Радаан във входа на палатката му.

Един от двамата души в лагера, на които им оставаше да живеят само още няколко часа. Ако командирът от ВВС Матю Дракс наистина беше такъв, за какъвто го смятаха варварите, щеше да го знае. И може би щеше да предотврати най-страшното...

Балоор зъзнеше ужасно. Пред него тлееше пепелта от черепа. Беше изгорял напълно, чак до зъбите. Балоор гледеше с полуотворени очи към входа на пещерата. До зазоряване му бе говорил Оргуудоо. А сега отново пред пещерата беше светло. Трябва да е бил в безсъзнание часове наред.

Коленете му го пронизаха, когато се опита да стане. Гърбът го болеше, в главата му сякаш тремолираше барабан. Въпреки това се насили да стане. Заклатушка се към входа, издраска замръзнал сняг от скалата и го разтопи в устата си.

След това замъкна нещата си в съседната пещера. Тук не можеше да остане. Непоносимото присъствие на демона тегнеше като невидим облак в замръзналите сталагмити.

Преди да напусне окончателно пещерата, Балоор още веднъж коленичи пред пепелта. Наведе се и измърмори някакво заклинание. После затвори пещерата със сняг.

Почти не му бяха останали сили. Заклинанието на Оргуудоо го беше изтощило повече от прехода до ледената пустош тук. Бяха му нужни часове, докато изрови един от убитите от ледения му гроб. Жена. Балоор грабна бойната си секира и отсече дясната ръка на мъртвата.

Горе в пещерата разпали изсушена тор. Размрази ръката, разряза месото и криво-ляво го опече на пламъка.

Нахрани се. Усети да се вливат нови сили в крайниците му. След като се подкрепи, седна с кръстосани крака пред входа на пещерата. Молеше се с отправен към мрачното небе поглед. Призоваваше Вудан, върховния бог. Часове наред, до вечерта. Учителят му строго го беше предупредил никога да не предприема голямо заклинание на демони, без след това в продължение на един ден да се моли на най-висшия от боговете. Онзи, който призоваваше Оргуудоо за помощ срещу враговете си, трябваше да бъде силен и не биваше да допуска дори и най-малка грешка. Инак щеше да бъде завлечен във водовъртежа на унищожението.

Балоор се моли до смрачаване. Тогава затвори пещерата отвътре със сняг, проби дупка в снежната стена, за да влиза въздух, и се зави в кожата.

Следващата сутрин потегли на юг. Както му беше заповядал Оргуудоо, повелителят на мрачната бездна. Със собствените си очи трябваше да види гибелта на Маддракс. И да вземе участие с магическите си сили...

Малко преди изгрев слънце разтуриха лагера и натовариха фреккойшерите. В утринния здрач заслизаха надолу към реката по извитата на серпентини пътека.

Реката беше по-широка, отколкото Мат беше предполагал,

гледайки я от високото плато. Буйните ѝ води си проправяха път през насеченото скално корито. Водата изглеждаше червеникава. Отсрещният бряг беше стръмен и отвесен.

Пътеката водеше през повечето време покрай брега. Само тук-там трябваше да се изкачват по склона, за да заобикалят водопади и пропасти. Ниско над планинските хребети се бяха надвесили плътни сиви облаци и отчасти ги забулваха.

Мат се питаше за стотен път защо слънцето се вижда на небето само като избеляло матово петно. Като че ли нещо в атмосферата прекарваше светлината през филтър.

Часове наред вървяха мълчаливо, почти не правеха почивки. Планинският хребет на другия бряг на реката ставаше все по-нисък. Растителността ставаше все повече и повече. Храстите и гъсталаците ставаха все по-буйни. Тук-там Мат откриваше иглолистни дървета. Борове с очебийно изпъкнали клонове и дълги, кичести игли.

Хронометърът на Мат беше счупен при принудителното кацане. Но вътрешният му часовник функционираше. Прецени, че бяха на път от девет часа, когато планинският хребет откъм другия бряг рязко се сниши и се откри поглед към едно езеро, толкова голямо, че Мат не различаваше западния му бряг.

Реката течеше все по-широка и по-спокойна. Сега водата ѝ имаше зеленикав оттенък. Привечер следваха течението на реката през силно обрасла планинска просека и тогава изведнъж пред тях се разкри обширна долина.

Мат спря, сякаш се беше блъснал в стена. Гори – докъдето поглед стига!

Зорбан вдигна високо ръце и нададе ликуващ вик. Хората му запляскаха с ръце. Някои се прегръщаха, други започнаха да пеят и да танцуват. Аруула сияеше.

– Южната страна – каза. – Пристигнахме.

Мат се отпусна в тревата. „Значи все пак не е във френските Алпи! Оттам на юг няма равнина.“ Извади от джоба на летателния си костюм картата на Европа и я разгъна. Както често го правеше през последните дни.

Нямаше много големи езера в южните покрайнини на Алпите. Лаго Маджоре, Комо и Гарда. И само на едно от трите, паралелно на източния му бряг, течеше река на юг. Река Адидже. Отделена от него с планински масив, протичаше в южна посока, паралелно на езерото Гарда.

Мат извади компаса си. Той, изглежда, му се подиграваше. Според

компаса реката течеше в югоизточна посока. „Значи не са Адидже и езерото Гарда... значи не са и Алпите?“

Докато хората на Зорбан ликуваха и възбудено разговаряха един с друг, погледът на Мат се плъзна по горите. Реката завиваше на изток и изчезваше в мъглата над безлистните дървета. Никога не беше ходил в Северна Италия. Но беше прелитал над страната със самолета си. Споменът за това му показваше същото, както и картата. Южно от Алпите трябваше да има обширна равнина, изпълнена със села, градове, овощни и маслинени плантации, пътни магистрали, пасища. Но не и безкрайни гори.

„Значи не са Алпите. Тогава къде съм се приземил...?!“ Зорбан се разпореда лагерът да се построи между гъсталаците по брега на реката. Почвата беше мека и влажна, сякаш преди малко беше валило. Вождът изпрати по-големите деца, придружавани от двама воини, до каменистия хълм да събират дърва. Самият той започна да вдига палатки заедно с другите воини. Пуснаха освободените от товара им фреккойшери да пасат оскъдната трева по брега.

Мат седеше до един каменен блок на равния склон, който от брега на реката неусетно навлизаше в гората. Чуваше зад себе си юношите да крещат и да се шегуват. Бяха палави както никога през време на спускането от планината. Също и жените се смееха, бърбеха помежду си и си тананикаха, докато с върховете на копията и остриетата на мечовете ровеха в земята. Аруула беше между тях. Тя махна с ръка на Мат, когато погледите им се срещнаха. Мат си помисли, че жените търсят ядливи корени.

Завиждаше на варварите. Въобразяваха си, че са стигнали до целта на многомесечните си мечти. Самият той, напротив, имаше чувството, че се загубва все по-навътре в някакъв мрачен лабиринт. Умърлушено отвори още веднъж картата и замислено се надвеси над нея. Аруула се появи до него.

– За Маддракс – каза. Той повдигна очи и видя нещо жълтеникаво и сърповидно, което тя му поднесе на двете си длани. Приличаше на какавидата на пеперуда, само че пет или шест пъти по-голяма.

– Какво е това? – поинтересува се Мат.

– Лишете. – Аруула постави нещото на скалата до него и започна да гребе с ръце, сякаш лети. – Лишете. – Мат разбра. – фактически беше изровила за него какавида на пеперуда. – Вкусно е – каза Аруула. – Но да се изпече на огън улови се за корема и направи физиономия, сякаш има болки. – Инак болен.

Мат кимна. Очевидно тези какавиди бяха отровни и трябваше да се опекаат, за да станат годни за ядене.

– Благодаря, Аруула. – Тя се засмя и се върна при жените. Мат разгледа жълтеникавата какавида. – Лишете... промърмори той. Никога не беше срещал тази дума в някой лексикон.

Не беше зоолог. Но не беше необходимо да е видиотен специалист, за да прецени някаква какавида на пеперуда, която беше почти половин метър дълга. Ако това е така, подобни гигантски пеперуди имаше само в тропическите джунгли на Южна Америка.

Викове го накараха да се ослуша. Откъм речния бряг се втурнаха нагоре Зорбан и ловците. Зорбан носеше едно малко дете. Двама други теглеха със себе си бременна жена. Смехът и бърбенето около Мат секваше след всяка секунда.

Фреккойшерите с големи скокове избягаха в гората. Два се вдигнаха и префучаха нагоре по реката. Един-единствен фреккойшер остана между гъсталаците и моравата. Цвърчеше, пляскаше с крила и правеше резки движения напред. Но вместо да скочи или излети, изглеждаше, че животното неудържимо потъва назад. Поклащаше дългата си глава, предните му крила дрънчаха едно в друго като пластмасови дискове, задната му част се закриваше от някакъв храст.

– Геягудоо! – избоботи Зорбан. – Геягудоо! Завею! Завею! По-големите деца зад Мат крещяха високо, жените отляво и отдясно запищяха, обърнаха се и побягнаха нагоре по склона.

– Бягай, Маддракс! Бързо! – чу той Аруула да вика. Мъжете скачаха покрай него и той виждаше паниката в брадясалите им лица.

Мат извади армейския си пистолет, „Берета 98 Г“ с двайсет девет-милиметрови патрона в пълнителя и свали предпазителя. В долния край на скалистия склон тръгна бавно покрай брега. Едрото тяло на фреккойшера се виждаше само наполовина зад храста. Животното цвърчеше и пляскаше с предните си крила. Един мъж силно извика за помощ.

Мат се вгледа в издължената морава. На около хвърлей камък от фреккойшера жълтата трева полегна настрана. Появи се ръка. Черна кдрава глава.

– Савииту! Савииту! – крещеше гласът.

Радаан! Без съмнение, беше Радаан! В паниката си бяха изоставили ранения. Той пълзеше като морж по тревата край брега и мъкнеше зад себе си шинирания си крак.

– Радаан! – изкрещя женски глас откъм покрайнините на гората. – Радаан! – Цурпа беше зърнала сина си в моравата.

Мат стисна с две ръце дръжката на големия пистолет. Изтича още няколко метра покрай склона. Докато фреккойшерът се откри изцяло за погледа му. После слисано присви очи. Предната част от тялото на гигантския скакалец беше затънала почти наполовина в земята! Задните крила бяха разперени, сякаш животното искаше да попречи на по-нататъшното потъване в почвата. Предните крила немощно пляскаха, главата тъжно се поклащаше насам-натам, дебелите колкото ръка пипала трепереха, а от потръпващите челюсти капеше пенлива течност в гъсталака. Около затъващото тяло на фреккойшера се беше натрупал земен насип на височина метър и половина. „Трябва да разбере какво е това...“

Мат скочи долу в храсталака. Заобиколи фреккойшера. На три крачки се изкачи на билото на насипа. Влажната, студена земя поддаде под ботушите му. Мат потъна почти до прасците. Тогава най-последно успя да хвърли поглед в кратера, в който къс по къс изчезваше гигантският скакалец.

Земята под трепкащите му крила беше като жива. Надигаше се на вълни като вода. На всички страни пръскаха мръсни фонтани. Буци кал шибиха върху земния насип около Мат. „Какво е това...?“

Мат се наведе надолу и се опита да разбере какво се движи под крилата на ездитното животно. Зърна черна кадифена кожа, нещо закръглено с остри ръбове, които, изглежда, се въртяха. Видя и някакво сиво лопатковидно образувание, което му напомняше за патешки крака и беше дълго колкото ръката над лакътя.

„Иисусе, какво е това...?!“

Косата му настръхна. Вдигна „Беретата“ и се прицели в движещата се под крилата на фреккойшера земя. Зад себе си чуваше рева на Радаан. Пред него на склона стоеше старата Цурпа, пицеше и кършеше ръце. Канеше се да се спусне по речния насип. Зорбан я задържа.

Изведнъж блъвна не само земя, но и нещо течено. Зелената кожа на фреккойшера се покри с червени петна. Почти едновременно с това замряха крилата на животното, а дългият му череп се заби немощно в пясъка.

„Нещо го уби... Пести си куршумите и се опитай да се махнеш отук...“

Мат се обърна към Радаан. Трябваше да помогне на ранения! Затича се между гъсталака и голите храсти. Усещаше как меката почва под краката му пружинира, усещаше пулса на мускулатурата по краката си, чуваше бесния ритъм на дишането си. Тогава видя Радаан на петдесет крачки пред себе си да се изправя във високата трева и да размахва

ръце. Беше успял да допълзи на по-малко от осемдесет крачки от речния склон. Там, на сигурния скален терен, стояха Зорбан и крещящата Цурпа.

Онова, което последва, трая само секунди, но Мат го изживя като безкраен кошмар. На по-малко от два и половина метра от него сякаш почвата експлодира. Фонтан от земя излетя във въздуха. Подобно на гейзер при издишването на кит и на височина колкото дърво. Мат се опита да го избегне, побягна, прецапа през влажната трева и се просна в нея. Около него буци земя шибеха в храстите, в тревата и върху тялото му. Вдигна ръце над главата си, за да се предпази.

Усещаше как земята под него вибрира, светкавично се претърколи настрани и скочи. Хвърли поглед в посока към Радаан, но там нямаше нищо друго освен кръгъл насип от влажна земя. Но чуваше ужасяващите викове на младия момък. Виковете на един умиращ!

Отново град от буци земя се стовари върху него. Мат се обърна уплашено. С крайчеца на очите си видя Цурпа. Само с кожата препаска върху себе си тичаше към земния насип, зад който крещеше синът ѝ. Отпуснатите ѝ гърди се мятаха насам-натам при всяка крачка и тя протегна ръце, сякаш можеше да улови Радаан. Горе на брега, на сигурния скален терен Мат видя ужасените лица на другите. Зорбан държеше в ръцете си наметката на Цурпа.

Тогав Мат усети някакво движение зад себе си!

Обърна се уплашено. Черни фацети на огромни очи! Лопатковидни лапи, които се протягаха към него! Черни, влажни челюсти!

Мат падна назад и дръпна спусъка. Изстрелът отекна в планинските склонове. Влажни пръски плеснаха в лицето на Мат. Той се претърколи и скочи с насочено напред оръжие. Между повдигнатата нагоре земя видя подобна на насекомо глава, покрита сякаш с фино черно кадифе. Но тя не помръдваше.

Едва сега хрумна на Мат, че виковете на смъртен ужас на Радаан бяха секнали. Земният насип около мястото, където за последен път видя сина на вожда, беше се издигнал междувременно на височина човешки ръст. Полуголата Цурпа, крещейки, се препъна в билото на купчината земя, хвърли се вътре и изчезна от погледа на Мат.

Четирийсет, петдесет крачки – и самият той стигна до земния насип, покатери се на четири крака нагоре и погледна навътре. Под него – бушуваща земя, влажна и тъмна, по средата ѝ – Цурпа. Горната част на тялото ѝ – затънала почти до хълбоците в кратера. Краката ѝ се мятаха.

Мат действаше инстинктивно. Спусна се в дупката, сграбчи

бедрата на Цурпа, притисна ги към хълбоците си и затегли с все сила. Миришеше на гнилото, на влажна земя и кръв. Под пръстите си Мат усещаше движенията на здравата мускулатура на женските крака. Теглеше и теглеше, но тялото на Цурпа изчезваше все по-надълбоко във влажната кал.

И изведнъж мускулатурата на краката ѝ омекна като земята, на която стоеше Мат. Противодействието от другата страна рязко спря и Мат се блъсна гърбом в стената на насипа, все още със здраво притиснати с ръце и хълбоци крака на жената. Изправи се и доби чувството, че някаква ледена висулка се надига от дробовете чак до мозъка му.

Там, където беше горната част от тялото на Цурпа, в някаква дупка се валяше лигава маса от кръв и плетеница от черва. Остатъците от разкъсан гръбначен стълб се белнаха между разпарцалените мускули и кръвта.

Картината се разми пред очите на Мат. Светкавично пусна мъртвите крака, метна се и запълзя нагоре по насипа. Стомахът му се сви.

„Не, не си се приземил в Алпите, Мат. Не и е отдавна миналите времена на някакъв проклет ледников период. Приземил си се в ада... Направо в ада...“

Сякаш железен юмрук стисна стомаха му. Отскочи настрани и повърна...

Три дни Друлца напразно се опитваше майка ѝ да я приеме. Ургаца разговаряла с боговете, осведомиха я личните стражи на вещицата.

В продължение на три дни през стената от бръшлянови клонки пред арковидните прозорци на залата си почти на всеки час Друлца надничаше нагоре към кулата. Между разкривените брези от скелето за камбаните излизаше дим. Понякога зад дърветата и полукръглата арка виждаше да се движи нагоре-надолу сянката на майка ѝ.

В това време бушуваше войната. Черният враг завземаше една след друга поругените сгради. Пръстенът му се свиваше все повече и повече около главната квартира на вулфаните. Херцогът разпрати куриери във всички части на Боллуна и събра войниците си. Сто и осемдесет вулфани заеха позиция в руините около главната квартира. Други четирийсет вдигнаха бивак на квадратния площад, два етаж под залата на Друлца. Кралцек остави само около шейсет войници в стратегически важните руини на града, та поне тях да задържат.

Още по-неотложен от военната ситуация изглеждаше за Друлца

въпросът със снабдяването. Складовете за храни на вулфаните бяха практически празни. Още пет-шест пленници, между които жената и детето от унищожената от тараците орда номади. Мъжът и тараците отдавна бяха минали по пътя на пленниците, домъкнати в главната квартира на вулфаните.

Друлца изпрати три десетчленни ловни експедиции на север в горите. Може би поне една щеше да успее да се завърне в главната квартира с плячка.

Небето над Боллуна вече придобиваше някакъв оловен оттенък, когато вечерта на третия ден Друлца чу стъпки откъм стълбищния купол. Със стенание се надигна от чувалите с трева и кожите, закуцука към трона си и се отпусна на него. Нервно оправи кожената си тога.

Ботуши кънтяха по каменните стъпала. Три фигури минаха под извитата греда над вратата. Носеха дълги мечове и червенокафяви кожени наметки. Цветът на личната гвардия на Ургаца. С маршова стъпка минаха покрай каменната маса до трона на Друлца. И тримата вдигнаха юмруци над главите си.

– Да живее дълго върховната майка – изръмжа средният от гвардейците на вещицата, висок, кокалест вулфан. Друлца знаеше, че се казва Муррцек и че е доверен човек на майка й.

Войниците отляво и отдясно мълчаха. Не бяха вулфани. Почти никакви косми не покриваха бледите им тела. Продълговатите им лица изглеждаха ъгловати и изсушени. Очите им бяха хлътнали. За разлика от вулфаните при тях доминираща в лицето беше не муцуната, а дългият, остър нос. Устните им бяха сиви и тънки. Толкова тънки, че не можеха да скрият жълтите зъби на войниците. Зъбите им бяха заострени.

Не носеха хитинови шлемове като войника вулфан между тях, а червенокафяви кожени качулки. Краищата на ушите им стърчаха като изсъхнали гъби отстрани на тесните им черепи. Принадлежаша към немногоброен народ, който обитаваше скални пещери в подножието на ледената планина. Противни създания, с които прадядото на Друлца беше сключил съюз още преди войната.

– Какво искате? – изграчи тя.

– Майка ти ни изпрати. Желаете да разговаря с тебе.

Най-сетне. Друлца с мъка се смъкна от трона и по четирите стъпала. Вулфанът вървеше пред нея. Двамата голокожи отстрани, но внимаваха винаги да са половин крачка зад нея.

С лявата си ръка Друлца се подпираше на стената, докато слизаше стъпало по стъпало. Някога стълбището е имало перила. Поне така

разказвала бабата на Друлца.

На последното стъпало залитна. Бледият голокож отдясно зад нея я задържа. При кратковременното докосване козината на Друлца настръхна. Изръмжа недоволно и се освободи.

Понякога проклинаше екстравагантността на майка си. Не само за това, че държеше специална гвардия от двайсетина войника. Това ѝ се полагаше като на вещица. Но беше включила в личната си гвардия и почти десетина чужденци. Тези двама голокожи например. В това число и бойци гиганти от най-далечната Южна земя, при чийто вид на Друлца редовно ѝ потичаха лигите. Преди години вещицата беше приела в личната си гвардия дори един тарашки крал. За щастие той скоро стана жертва на атентат. И се озова тайно върху скарата на Кралцек.

Друлца се затътри през вътрешния двор. Пред кожените палатки и около огъня седяха вулфански войници. Скочиха, когато познаха върховната майка. Юмруци се вдигнаха във въздуха.

– Да живее дълго върховната майка – изреваха четирийсет гърла.

Друлца махна бегло с ръка и изръмжа някакъв поздрав. Придружилите ѝ я преведоха през обраслия с жълтеникава трева и хрусталащи площад. Счупените каменни плочи се разклащаха под стъпалата им. Както почти всички вулфани, Друлца ходеше боса.

Порутената фасада на руината, към която спадаше и кулата на Ургаца, в цялата си долна половина беше отделена с арки. По време на последното поколение четири от колоните бяха заменени с прави дъбови трупи. Инак порутеният балкон на височината на половината фасада не би устоял дълго.

На балкона, по брезите и другите дървета се бяха облегнали многобройни стражи. Колоните под балкона бяха напълно обрасли с бръшлян и калинови храсти.

Друлца и придружаващата я стража минаха под колоните и навлязоха в огромните зидове. Таванът към залата на втория етаж беше наполовина пробит. Мощен дъбов ствол стърчеше от пода, минаваше през втория етаж и стигаше чак извън покрива. Короната на дървото изпълваше почти цялата покривна ферма. На първия етаж беше настанена една част от войските на Кралцек. Заедно с оръжията и складовете с провизии. Последните – съвсем празни.

С кожено въже спуснаха от втория етаж кош от лико. Друлца и придружаващият я вулфан влязоха в него. Над тях заскърцаха колелата на желязна подемна макара, когато четирима войници от гвардията на вещицата ги заизтегляха нагоре.

Горе вулфанът ѝ помогна да излезе от коша. Тя се огледа. Наоколо тичаха вулфански деца, играеха си с напълнени с пясък кожени топки или с дървени мечове. Друлца откри необикновено много жени вулфанки. Някои кърмеха бебета, други вършеха домакинска работа и разчесваха козината си.

Членовете от гвардията на вещицата имаха право да се съвкупяват с някоя жена колкото пъти поискаха. Също една екстравагантност на майка ѝ. При войските на Кралцек и дума не можеше да става за такова нещо. Там войниците, които се допускаха до съвкупление, бяха подбирани според строги критерии.

Друлца откри и гвардейци чужденци. Един от апетитните жители на Южната земя, например. Кожата му беше почти черна, по главата и по раменете му имаше гъсти, черни къдри. Друлца се обърна с въздишка. Щом като свършеха и последните припаси, трябваше сериозно да се помисли как да се отнеме от Ургаца любимата ѝ играчка. Най-късно до момента, когато ловните експедиции се върнеха с празни ръце. До квадратната стая под скелето за камбаните Друлца трябваше да се изкачи по обикновена стълба. Стенейки от болки в хълбоците, стигна до тясната платформа, върху която още преди двайсет години майка ѝ установи лагера си. Откакто се издигна като вещица на вулфаните.

Друлца се уплаши, когато видя майка си: тя лежеше между развърляните кожи, белезникавосивата ѝ козина беше мокра, а от черната ѝ паст в ускорен ритъм излиташе парата от дишането ѝ. Нямаше съмнение, Ургаца беше тежко болна.

– Мамо! Какво става с тебе?! – Друлца коленичи с охкане пред натъпканите с трева възглавници и кожи на старицата. – Та аз не знаех, че си болна! Защо не ме пусна по-рано при себе си?

Вещицата на вулфаните махна уморено с ръка. От нейната паст се чу хъркащо грачене. Друлца не разбра нито дума. Изглеждаше, че майка ѝ е напълно изтощена. Наведе глава над устата на Ургаца.

– Могъщ враг... е на път... насам... – прошепна престарялата вулфанка. – Името му е... Маддракс... при него има орда голокожи...

Друлца се уплаши. Откъде майка ѝ знаеше това име? Да не би херцогът да я е посетил? Изключено. Кралцек отбягваше вещицата като огън. Или пък още веднъж лично е разпитала тарака?

– Откъде знаеш това? – попита.

Вещицата вдигна глава и се подпря на костеливите си, покрити с бяла козина лакти.

– Оргуудоо... – изграчи тя. – Демонът... беше при мене... Тя тихо

изстена. – Всичките ми сили... отнесе със себе си...

– Кой е този Маддракс? Откъде идва? Какво търси тук в Южната земя?

Старицата отново махна с ръка.

– Не би могла да го разбереш... Но не бива да се страхуваш от него... Той е... вече мъртвец... – Отново се отпусна в кожата и затвори очи. – Оргуудо ще му изпрати гибел... щом като стъпи в Южната земя... Ако все пак успее... да стигне до Боллуна... ще го унищожим ние... Тази е волята на Оргуудоо...

Друлца наблюдаваше старата си майка. Онова, което казваше, не й хареса. Беше затрупана до гуша с работа заедно с Кралцек да организира борбата с черния враг. Мнозина войници бяха загинали. Отговаряше за снабдяването с храна. А сега трябваше да се ядосва и с някакъв загадъчен чужденец!

Сякаш прочела мислите на дъщеря си, Ургаца поклати косматия си череп.

– Не ми е нужен нито един от твоите войници – прошепна. Но трябва да знаеш... и да ме подкрепиш...

Друлца разтегли въпросително устни.

– Маддракс е мой – каза вещицата. – Аз... ще му заложа капан. Вече... имам план...

Козината по гърба и тила на Друлца настръхна, когато Ургаца й разказа какво е намислила. Изведнъж устата й пресъхна.

– Ти си истинска вещица, мамо – прошепна тя.

Само Зорбан и Аруула помогнаха на Мат да изрови гадината. Всички останали мълчаливо наблюдаваха от скалистия горист склон. Никой не смееше да слезе долу в зеленото поречие.

Небходимо беше да разкопаят по-малко от метър, тогава извадиха от земята част от животното. Трупът му беше гладко отсечен. Не намериха никаква следа от остатъка. Вероятно някой от събратята му по вид го е изгеглил обратно в земята.

Мат приклегна и внимателно разгледа наличната част. Гадината изглеждаше като кръстоска между змия и насекомо, широка колкото мъжка ръка и наполовина толкова на височина. Беше покрита с фина, кадифена, черна като антрацит козина. Напомняше на Мат за кожата на къртица. Отдолу имаше лопатковидни крака, не по-големи от средноголяма човешка китка. Мат откри два чифта върху извадената част от трупа. Тялото имаше спирална форма, каквато Мат никога не беше виждал у някое живо същество. Подобно на резбата на винт, от козината стърчаха

остри ръбове. Мат удари с камък по тях. Издрънча, сякаш беше ударил в метал.

Надвеси се над главата. И тя беше покрита с кадифена козина точно както тялото. Очите бяха разположени отстрани. Предпазваше ги тънка, упорита четина. В края си главата изтъняваше като вретено. Тук козината беше по-рядка и по-светла. Мат видя как набръчканата кожа проблясва. Той заби копието в устната цепнатина на звяра и повдигна горната челюст. Кожата на върха на главата се разтвори като ветрило. Пастта на звяра продължи да се разтваря, докато не стигна почти двойния диаметър на тялото. Мат си помисли за огромните змии, които могат да поглъщат жертви с десетократно по-голям диаметър от този на собственото си тяло.

– О, по дяволите! – Стана. – Как наричате гадината?

– Геягудоо – каза Аруула. Посочи мършата. – Младо.

– Младо...? – Мат преглътна. – Колко големи са възрастните?

Аруула го погледна сериозно. Беше пребледняла.

– Много големи – прошепна. – Много големи...

По-късно вдигнаха лагера далеч над речния гъсталак, между дърветата. Запалиха се огънове и се раздадоха шамдан и сварени корени. Тази вечер никой не се смееше. Почти никой не продума.

На Мат му направи впечатление, че мъжете и жените се отдръпнаха от него. Единствена Аруула седеше до него. Сякаш изведнъж започнаха да отбягват да са близо до него. Само Зорбан от време на време го поглеждаше крадешком.

Естествено – имаше двама мъртви. Бе се оказал неспособен като бог. Както често през изминалите седмици, Мат внезапно се почувства безкрайно самотен. Към това се прибавяше и гаденето, което го мъчеше след смъртта на Цурпа. Пиеше само вода и не сложи нито залък в устата си. След събитията долу на реката се чувстваше сякаш в главата си има памук вместо мозък.

Постепенно хората на Зорбан влязоха в палатките си. Само Аруула остана да седи с него край огъня. Гледаха втрънено жаравата. Мат не искаше да измъчва тампона в главата си с някакви въпроси. Отказваше се да мисли повече за този ландшафт, за тези хора, за тези отвратителни геягудоо. Нямаше отговор на тези загадки. Поне засега нямаше.

„Нещата са такива, каквито са. Ако искам да оцелея, трябва да ги приема...“

– Балоор – прошепна Аруула внезапно. Мат я погледна въпросително. В големите ѝ тъмнокафяви очи се отразяваше светлината на огъня. –

Балоор е изпратил геягудоо.

– Как би могъл да направи такова нещо?

– Геягудоо идват от Оргуудоо. А Балоор може да разговаря с Оргуудоо...

– Оргуудоо? – Мат не разбираше нито дума. Може би и не искаше да разбере.

– Бог на мрака. – Аруула говореше много тихо. Като че ли темата я плашеше. – Демон, могъщ демон...

Мат мълчеше. Не знаеше какво да мисли за думите на Аруула. А и не искаше да слуша повече непонятни неща. Нуждата му от такива беше задоволена докрай.

Тази нощ почти не спа. И ако за малко се унасяше в сън, в сънищата му се явяваха призрачни създания: тараци, гигантски, черни, покрити с люспи птици, мухи и бръмбари с големината на гъски, каквито бе видял в пещерите на тарациите, и тези всяващи ужас геягудоо.

На следващата сутрин се събуди изтощен и с главоболие. Входовете на палатките бяха откренати. Мат се огледа и откри хората на Зорбан долу при реката. За кратко време си поигра с мисълта да си събере нещата и да тръгне сам. Но тогава между хората съгледа Аруула...

Цялата орда се беше събрала в моравата. Около кратера, в който беше изчезнал Радаан и в който лежах тленните останки на старата Цурпа. Мат наблюдаваше как Зорбан и другите мъже носеха камъни и ги трупяха върху разровената земя.

Скоро до него достигна многогласно мърморене. Погребален ритуал, реши Мат. Молеха се.

Когато по-късно се изкачиха по наклона, усети погледите на трийсет и три чифта очи. Варварите спряха на няколко крачки от Мат и впериха поглед в него. Знаеше точно какво става. Смъртта на най-големия му син и на главната му жена бяха разтърсили вярата на Зорбан в божествеността на Маддракс.

Аруула се отдели от групата. Лицето ѝ беше угрижено.

– Всички се питат – каза тя – защо Радаан и Цурпа мъртви. Питат се дали Маддракс наистина бог...

– Кажй им, че никога не съм бил бог и не искам да бъда рече – Мат примирено. – И им кажи, че съжалявам за Цурпа и Радаан...

Аруула приклекна пред него. Погледът ѝ срещна неговия и Мат би предпочел да я прегърне. Имаше чувството, че тя прозира в мислите му.

По едно време се изправи и се обърна към своите хора. Зорбан каза няколко думи, които Мат не разбра. И тогава говори Аруула. Говори

твърде дълго. Държа почти една кратка реч. Мат не разбра нито дума.

Когато Аруула млькна, Зорбан отпусна глава и се отдалечи с тежка стъпка, а и другите се пръснаха. Лагерът се разтури. Вождът изпрати хората си отново да хванат фреккойшерите. Следобеда се върнаха с пет животни. Един фреккойшер беше завлечен в земята от геягудоо. Друг един не беше намерен.

Зорбан беше на мнение, че земните змии обитават предимно в меките почви на зелените поречия. Затова искаше да напусне пътеката покрай брега и да се движи на юг през гората. Смяташе, че сред плетеницата от корени в горската почва ордата му ще е предпазена от по-нататъшни нападения. Аруула преведе словоизлиянията на Зорбан и на Мат му се изясниха разсъжденията на вожда.

Използваха фреккойшерите като салове. Първо прелетяха през реката петима мъже с багажа. На около петстотин метра разтовариха животните и се върнаха обратно, за да прекарат постепенно цялата орда през реката.

Привечер навлязоха в гората и потърсиха подходящо място за лагер. Мат имаше впечатлението, че хората на Зорбан изведнъж започнаха да се отнасят към него с по-голям респект, отколкото в предишните седмици.

– Защо отново ме приемат? – поиска да разбере от Аруула. Заедно обхождаха една полянка, която смятаха да използват за лагер. – Мислех си, че като неистински бог ще ме убият с камъни.

– Аз казала, Вудан наказал Радаан за предателство. А Цурпа не трябваше опитва спасява. Сама виновна.

Мат се спря.

– Казала си това? – Тя кимна. Пак тази жена го накара да занемее. Тя знаеше добре, че е всичко друго, но не и бог и въпреки това го защити пред Зорбан и пред хората му.

Мълчаливо огледаха поляната. Аруула я сметна за неподходяща за лагер. Почвата беше твърде мека и влажна. Заедно се върнаха при другите.

– Миналата нощ спомена едно име – каза Мат мимоходом. – Оркус, Оруло или нещо подобно.

– Оргуудоо.

– Точно. Защо вярвате, че той е в съюз с тези геягудоо?

– Ет фа кому фа. – Аруула повдигна рамене. Мат често беше чувал тази фраза през последните седмици. И междувременно беше разбрал какво горе-долу означава: „Така е, както е.“

Очевидно това беше една от най-важните мъдрости на тези постоянно изложени на опасности хора от ледниковата епоха. Мъдрост, до която вчера достигна и Мат.

– Ет фа кому фа – промърмори той и горчиво се ухили вътрешно.

Балоор напредваше бързо. След срещата с демона го обзе почти опияняваща възбуда. Тя го окриляше до такава степен, че почти не страдеше от студа и вървеше до среднощ. След три дни стигна до долината на реката. Навсякъде откриваше следите от ордата. В снега, в сипеите, на високото плато и по пътеката долу при реката. Трескаво очакваше мига, когато щеше да срещне разровена земя и бягащи хора.

Най-напред обаче срещна един безстопанствен фреккойшер. Това му беше достатъчно, за да изпадне в еуфория. Никога орда от странстващите народи не би изоставила доброволно в пустоша някое от ценните си ездитни животни.

Улови животното и внимателно го огледа. По седлото разбра, че е от ордата на Зорбан.

Костеливото, набраздено от хиляди бръчки лице на Балоор се изкриви в злорадо ухилване. Хвърли се на земята, за да благодари на Оргуудо.

– Слава на тебе, господарю на мрачната бездна. Слава на тебе, защото чу молитвата на своя слуга...

Завърза оръжията, кожения вързоп и кожената торба на фреккойшера и се качи на седлото. С дълги скокове животното го понесе из долината на реката. След един ден стигна до подножието на планината. И мястото, където реката завиваше на изток, а на юг се простираха безкрайните гори.

Балоор намери гроба в зеленото поречие. Забеляза следите от борбата и от лагера горе в гората. И откри дирите на ордата и нейните фреккойшери от другата страна на реката. Разочарованието му беше голямо.

Проклинайки, претърси брега на реката, горския склон и околността. Не ще да са много членовете на ордата, станали жертва при нападението на гегяудоо. Балоор не си въобразяваше много – вероятността да е загинал тъкмо Маддракс му изглеждаше незначителна.

Вечерта напали огън. Изрови ларва на пеперуда, опече я на пламъка и се подкрепи. След това извади от вързопя си кожената торбичка с изсушената червена мухоморка. Сдъвка няколко парченца от дрогата. Когато опиянението се разнесе по жилите му, нощната гора потъна в очите на Балоор в някаква червена мъгла. Мозъкът му си отвори врата към някакъв друг свят. Просна се по корем до огъня. С мърморене заклинаваше Оргуудо и неговите зверове.

Когато около обед се събуди от краткия сън, Балоор не се чувстваше измукан като друг път след изтощителни заклинателни ритуали.

Мършавото му тяло преливаше от неподозирани сили и той бе изпълнен с упование.

Говорещият с боговете завърза нещата си на фреккойшера и се качи на седлото. От отсрещния горист склон политна към обширната, обрасла с гора равнина. Стремеше се да прелита покрай предполагаемия път на ордата.

Привечер Балоор съзря тъмнозелената лента на Великата южна река. Неговото животно профучаваше плътно над върховете на голите дървета. Недалеч отпред гората се разкриваше и се виждаха странични ръкави на реката.

Самият Балоор никога не беше виждал Великата южна река със собствените си очи. Както всички от ордата на Зорбан, знаеше за нея само от легендите на старите и от разказите на други говорещи с боговете, които бяха достатъчно стари, за да са преминали поне веднъж в живота си ледената планина.

Гората свършваше и под нея се простираше блатист ландшафт. Обширни площи тръстика и кафеникава трева, между тях непрекъснато – речни ръкави. И тогава най-сетне – главното течение. Изхвъркнаха водни птици, когато неговият фреккойшер се плъзна над брега и мудно извиващите се вълни. Балоор видя под водната повърхност сребърните контури на големи риби и на разстояние хвърлей копие откри нагоре по реката стадо диви вакудо в плитките води край брега. Внимателно наблюдаваха неговия фреккойшер, размятаха мощните си, космати тела и избягаха в галоп към тръстиките.

Балоор насочи животното над обраслата с тръстики блатиста ивица на отсрещния бряг и се приземи до покрайнините на гората. Скри фреккойшера в гората и вдигна добре замаскиран бивак за самия себе си в храсталците. Оттук имаше добра видимост към реката и широкия крайбрежен район. И тогава зачака...

Вечерта на първия ден стигнаха до брега на малко езеро. Ордата ликуваше. Десетина мъже и жени грабнаха копия, лъкове и стрели и плъзнаха по езерния бряг. Мат узна от Аруула, че отвъд ледената планина се препитавали най-вече с риба. Разбра още, че и тя произхождала от народ, който почти изключително преживявал от риболов. Наричаше своите хора „народът на тринайсетте острова“.

Другата част от ордата построи лагера на място, избрано от Зорбан. Отначало Мат не можеше да си обясни защо вождът поиска да отседнат

на лагер тъкмо в тази очебийно рядка горичка. Разбра го, когато се опита да забие в земята колчетата на палатката си.

Без усилие заби първото колче в рохкавата горска земя. Второто се натъкна на съпротива още след няколко сантиметра. Скалиста почва! Но защо първото колче се заби така лесно?

Мат разрови с голи ръце почвата. Появи се каменна плоча. Мястото, където се беше разцепила, стърчеше косо нагоре. Широка един-два пръста пукнатина зееше между двете части на плочата. В такава пукнатина беше успял да забие в земята първото колче.

Мат разкри едно квадратно пространство от гладката, но изпъстрена с многобройни пукнатини скала. Замислено я заразглежда. Беше сива. Гладката ѝ чак до пукнатините повърхност му се видя неестествена.

– Какво е това, по дяволите...?

Мат трескаво грабна една дъска и изрина земята от повърхността на скалата. Нямаше край. Стана и се огледа. На широчина от три до пет метра имаше букови, яворови дървета и брези, почти изключително в средата на инак рядко обраслата горска ивица, която минаваше права като стрела от север на юг. А зад дърветата му направи впечатление един странен гъсталак...

Невероятно подозрение се плъзна по гънките на мозъка му. Навлезе в храсталака, за да прекоси обраслата с дървета ивица. Някъде в средата се натъкна на високо до коляното упорито препятствие. Мат се спъна и се просна на земята.

– Да го вземат мътните! – Разгъна клоните на папратта. Пред очите му, на около половин метър от земята се издигаше покрита с мъх повърхност. Мат удари с дъската по нея. Звук на метал прогони от главата му и последното съмнение.

Скочи и изчисти мъха и пълзящите растения от образуването. Появи се ръждив метал. Мат заработи като бесен. Шумът привлече неколцина членове на ордата. Също и Аруула. Накрая Мат освободи около два метра от мъховете и храсталака.

Беше водеща плоскост от каросерия.

– О, Боже, знам къде съм...

Мат дрезгаво се изсмя. За секунди по лицето му премина израз на лудост.

– Това... е аутобан! Проклет аутобан!

Аруула го погледна угрижено. Мат поклати глава. Тогава седна върху ръждясалата плоскост. Сълзи се стичаха по лицето му. Погледна Аруула.

– Как наричате тези неща?

– Отовайи – каза тя и посочи рядката горска ивица надолу. Мат разбра веднага познатите думи. В понятието се съдържаха както немската и френската дума за „автомобил“, така и английската за „път“.

– Отовайи... – Отново поклати глава. Изглежда, „Кристъфър-Флойд“ е разбила действителността на милиони трески и отново я е събрала в изкривена картина. Все пак той откри още следи от добре познатия му свят.

„Все пак... още няколко следи...“

Избърса сълзите от лицето си. После протегна ръка към плоскостта. Усещаше ставите на коленете си сякаш бяха запълнени с каучук, когато се приближаваше към открояващия се гъсталак по отсрещната страна на обраслата с дървета ивица.

Издърпа настрана пълзящите растения и се зае с едно покрито с мъхове образувание, което имаше точно формата, която преди това Мат си мислеше, че е разпознал. Отново застъргаха метал в метал, когато отсрани мъха. Показа се ръждива ламарина, пробита и на места разнищена. После – някаква мръснокафява повърхност, твърда, гладка и леко заблелена, сетне – страничен прозорец, дръжка на врата...

Вратата с трясък падна от каросерията, когато Мат се опита да я повдигне. Големи колкото мишки животинки избягаха светкавично през дупките в пода. Вонеше на влага и гнилост. Влажна, мрачна дупка.

Черен, полуразпаднал се скелет на шофьорската седалка. Под него ръждивите пружини на някогашната седалка. Покрита с патина верижка висеше върху шуплеста гръдна кост, заклинена между два счупени прешлена на врата...

Мозъкът му сякаш изведнъж беше изметен. Отказваше да мисли каквото и да било. Мат се обърна и се затътри обратно към мястото, където беше оставил нещата си.

Вечерта имаше угощение. Миризмата на печена риба се разнесе из лагера. Ордата здраво натъпка стомасите си. Също и Мат. Откриването на аутобана и на останките от колата го бяха довели до душевно състояние между опияняващо спокойствие и депресия. Нещо у него все още се съпротивяваше да приеме фактите. И понякога, когато си помислеше за изводите, неволно се изсмиваше, докато същевременно сълзи се стичаха по лицето му. И тази нощ спа зле.

Рано сутринта потеглиха и вървяха около половин ден на юг по някогашния аутобан. Мат виждаше по пътното платно само единични останки от коли. Нищо чудно – в момента на сблъсъка с кометата

голямата част от населението е било в скривалищата...

В късния следобед горската почва отляво и отдясно на светлата ивица взе да става все по-мочурлива. Мат съгледа тръстики и големи вировете. Накрая гората проредя. Като ударен от гръм, Мат спря и се загледа в широк около километър речен пейзаж. Покатери се на една от голите буки в покрайнините на гората. От короната на дървото видя широка река в средата на ландшафта.

– Де магаа флувее де ланда де мидаа – каза Зорбан благоговейно.

Мат слезе от дървото.

– Какво каза?

– Великата река на Южната земя – преведе Аруула.

Мат извади картата си. Колкото и внимателно да проучваше Алпите и съседните им райони, все стигаше до един и същ извод – реката трябваше да е По. За друга и дума не можеше да става. Тогава езерото, чиито брегове видя преди три дни, е било Гарда, а речната долина, по която се бяха спуснали от планината Адидже. Независимо че според неговия компас течеше на югоизток и независимо че според компаса му тукашната река течеше в североизточна посока, а не в източна, както показваше картата. Мат проучи картата още веднъж. Ако това наистина беше По, тогава Верона се намиреше на един ден път зад тях. Но югозападно се намиреше Парма, а югоизточно Ферара. Съответно на един-два дни път.

– Трябва да отида в някой град! – Мат скочи и се обърна към Зорбан. – Град, виллага...!

Вождът направи отрицателен жест с ръка и измърмори нещо в брадата си, което Мат не разбра.

– Град означава смърт – преведе Аруула, – а Зорбан иска ордата да живее.

Мат се отказа да дискутира. Но тази мисъл здраво заседна в главата му. Ако искаше да разреши загадката на този кошмарен свят, това можеше да стане само в някой град.

Фреккойшерите отново послужиха за салове. Багажът и ордата прелетяха на части през речния ландшафт. Пейзажът, който се разкриваше пред Мат, беше като на някой субтропичен регион, далеч от всякаква цивилизация. Не и такъв като в умерената зона и във високо индустриализирана страна, каквато е Италия.

„...или поне каквато е била преди сблъсъка с кометата...“ коригира се Мат.

Нападението на земните змии започна напълно неочаквано. Мат и

Аруула чакаха в тръстиката от другата страна на реката с още двайсети-на членове на ордата. Фреккойшерът начело на летящата редица с останалата част от ордата тъкмо премина средата на реката, когато внезапно отляво и отдясно на Мат изкряха водни птици и много бързо изхвърчаха подплашени от тръстиките. Стеблата на тръстиките се разделиха и Мат видя черните глави на две геягудоо.

Чакащите хора нададоха вик. Скочиха и побягнаха. Мат извади пистолета от гашеризона си. Отляво и отдясно от него към небето изскочиха фонтани вода и тиня. Една бременна жена изчезна в тресавището. Млад воин изпищя смъртно уплашен и заби копие то си в кипящата земя под краката си. Нищо не му помогна. Нещо неудържимо го дърпаше в тинестата почва.

– В гората! – изрева Мат. – Бягайте в гората! – Стиснал оръжието с две ръце, той се обърна по надлъжната си ос, наблюдаваше тревата, тръстиките, локвите. Вече петдесет крачки го делиха от бягащата орда. Видя, че Аруула се обърна да го види. – Бягай! – изрева той. – Бягай!

Земята около него сякаш експлодира. Бликнаха пет-шест фонтана. Всичките на по-малко от двайсет крачки от него.

„Заобикалят те... Всяка крачка, която правиш, издава мястото ти...“

До себе си мярна сянката на един фреккойшер. Погледна нагоре – два гигантски скакалеца прелитаха над него в посока към гората. Мляскащи, гъргорещи шумове върнаха погледа на Мат обратно към земята. Видя от всички страни да се въртят дебели издутини с черна кожа. Да, да се въртят! Подобни на нарезки, се въртяха спираловидно подредените рогови плочки. Зверовете си проправяха път към него.

Мат вдигна „Беретата 98 Г“ и натисна спусъка. Веднъж, два пъти, три пъти. Една от земните змии трепна и се отпусна безжизнено, друга се изправи, повлече със себе си тиня и земя, завъртя се във въздуха и се стовари в тревата. Безброй крака лопати се подаваха от дългото ѝ около шест метра тяло.

Срещу атакуващата вълна на геягудоо се стовари градушката стрели на хората на Зорбан. Три звяра умряха. Но все още четири или пет се приближаваха към Мат. Но сега в обръча имаше празнина. Мат направи последно усилие, прескочи два трупа, озова се в тресавището извън пръстена на нападението, събра сили и побягна към гората.

Тичешком се обърна. На десет крачки зад него – фонтан от тиня и сянката на фреккойшер. Беше се приземил гигантски скакалец с трима воители. Мат чуваше свистенето на стрелите и копията.

Дробовете му го бодеяха, пулсът му беше бесен, усещаше в слепоочията си ударите на сърцето си. Давай! – крещеше някакъв глас в мозъка му. Тичаше през тръстики и треви, отново се огледа. Подобен на мощен мръснокафяв гейзер геягудоо тъкмо се изправи, сграбчи фреккойшера за задните му крила и го завлече в гълбините. Същевременно Мат стигна до покрайнините на гората и се хвърли в ниските дървета.

Последният фреккойшер кацна близо до гората и веднага го изтеглиха между дърветата. Никой не посмя да спасява от блатната трева прътите за палатките и вързопите с кожи. Всички мислеха само за едно – да избягат по-навътре в гората.

Беше безредно, паническо бягство. Едва след три часа се събраха на широка, светла горска ивица – отовайи. До свечеряване вървяха усилено на юг. Липсваха едно възголямо момче, един воин и една бременна жена. И тримата бойци заедно с фреккойшера, които бяха спасили своя бог Маддракс, а сами бяха намерили смъртта си...

Балоор беснееше от яд. Като луд заби бойната си секира в ниското дърво. Маддракс пак се измъкна!

Наблюдаваше нападението на геягудоо от едно дърво, само на пет хвърля копие от мястото на сражението. Ала очите му отново не видяха онова, за което най-много копнееха – унищожаването на Маддракс и смъртта на Зорбан.

Балоор полека-лека се успокои. Все пак ордата загуби шестима други членове и един фреккойшер. Сега наброяваше само двацет и седем глави. И притежаваше още четири ездитни животни. Но, изглежда, Зорбан не мислеше за връщане.

Е, добре – до следващата планинска верига имаха да преодолеят още два-три прехода. Достатъчно време, за да накара геягудоо още веднъж да ги нападнат. А ако се наложеше – и четвърти, и пети път.

– В името на Оргуудоо! – изфуча Балоор. – Никой от вас не бива да се отърве! Никой!

Прекара нощта в крайбрежната тръстика. На следващата сутрин се качи на фреккойшера си и тръгна по следите на ордата.

Часове наред вървяха през тъмната гора. Зорбан заповяда да се запалят две факли, факлоносците вървяха начело на колоната. Ордата с наличните четири фреккойшера се придържаше плътно до редиците дървета и до отчасти високия колкото човешки бой гъсталак в средната

ивица на обраслия аутобан.

Краката на Мат натежаха. Както всички други, които не се ползваха от привилегиата да яздят на фреккойшер, и той се мъкнеше със залитане. Прецени, че вървяха около дванайсет часа, когато първият се строполи. Беше един юноша.

Най-сетне Зорбан заповяда да се установят на лагер. Повече от половината пръти за палатките бяха загубени при нападението на зверовете. Хората на Зорбан се отказаха да вдигат останалите палатки. На светлината на факлите се скупчиха и се увиха в кожи. Зорбан постави по трима стражи отляво и отдясно на горската ивица.

Сменяха се на два часа. Утринната зора вече огряваше върховете на дърветата, когато Мат и Аруула отстъпиха топлите си постели на умерените стражи. Застанаха на пост пред черната стена на гъстата гора.

Мат приседна до спасителния си контейнер при едни обрасли останки от кола, на около двайсет крачки от Аруула. Понякога между храстите зърваше тъмните очертания на тялото ѝ.

По едно време сянката ѝ се отдели от мрака и тя се приближи до него.

– Балоор ни преследва – прошепна тя.

– Откъде знаеш това?

– Усещам – пришепна Аруула. – Иска убие Маддракс. Геягудоо те бе заградили – не забеляза ли?

О, да. Мат забеляза, че е основният обект на нападението на зверовете. Но не можеше да повярва, че животните са под влиянието на някакъв отмъстителен магьосник. Не отговори на Аруула. Мълчаливо седяха известно време един до друг. Чернотата на небето все повече и повече се превръщаше в тинесто сиво.

Аруула се изправи на колене. Сведе горната част на тялото си към бедрата си и пъкна глава между коленете. Мат виждаше, че тя леко полюшва тялото си натам-насам. Минутите течеха. Той нямаше обяснение за поведението на Аруула. Помисли, че е някакъв религиозен ритуал.

Най-после тя отново се изправи.

– Там в гората има някой – прошепна тя.

– Нищо не съм чул. Откъде ти хрумна?

– Подслушвах духове – нашепна му жената. – Десет или повече. Гладни духове. Много гладни. – Тя стана. – Зорбан да се събуди... – Безшумно се измъкна оттам.

Мат не знаеше как да го разбира. Какво искаше да каже с тези „духове“... и с това „подслушвам“?

Изглежда, Зорбан и неговите мъже и жени воини знаеха как точно да разбират информацията на Аруула. Няма и две минути след това и двете факли угаснаха. Бойци с мечове, лъкове и копия се запромъкваха покрай Мат и се разположиха на една линия в края на старото пътно трасе. До Мат, зад останките на колата заеха позиция двама стрелци с лък.

Аруула отново се появи до него. Постави пръст на устата си и му даде да разбере, че трябва да пази тишина. Без да дишат, се послушаха в мрака. Дълбоко в гората прошумолиха листа. Счупи се клон. Очите на Мат се опитваха да пробият мрачната стена. В тъмнината се открояваха само неясните очертания на стволите на дърветата и храстите. Утринната зора все още не беше истински напреднала.

Изведнъж Аруула се приведе и посочи към гората. Между два ствола Мат различи сянка. Стрелецът с лък до него опъна тетивата. В следващия момент в тъмната гора изсвистя стрела. Чу се пресипнало хъркане и някакво тяло се строполи в шумата.

И отново гробна тишина.

Зорбан се запромъква отзад към Аруула. Прошепна нещо в ухото ѝ. Тя пък нашепна на Мат превода.

– Зорбан моли за твоята божествена светлина.

Мат я погледна неразбиращ. Въпреки тъмнината, струваше му се, че вижда умолителния израз на лицето ѝ. И най-после разбра.

„Божествената светлина“ – имаха предвид светлинните илюминации! Мат беше пожегвал една граната и един патрон, за да се легитимира пред тях като бог. И да се наложи над проклетия Балоор.

Размисли. Ако пуснеше осветителна ракета, тя щеше да има ефект високо над гората. А изстрелването ѝ щеше да издаде позицията им. От друга страна, разполагаше само с три заслепяващи гранати.

Въпреки това избра последното. А в това беше и шансът след опустошителните загуби през изминалия ден да позаглади имиджа си като пратеник на Вудан.

Отвори спасителния пакет, потърси опипом разпределението за гранатите и измъкна една. Аруула отново посочи тъмнината.

– Един хвърлей копие и още половина, след това... Погледът на Мат проследи указаната от протегнатата ѝ ръка посока, но и при най-добро желание не успя да различи нищо. Хвърлей копие и половина – беше твърде далече. Още повече, че трябваше да метне гранатата в стръмна парабола, за да не я запрати в короната на първото срещнато дърво.

Със стоманеното яйце в дясната ръка той се спотайваше на земята до Аруула.

– Кажи ми, когато се приближат на хвърлей копие. – Видя как жената кимна. И долавяше близо до себе си изпълнените с очакване погледи на вожда и бойците. За няколко секунди се заслушаха и взряха в тъмнината. Шумоленето в гората се усили.

– Твоята светлина, Маддракс! – изсъска внезапно Аруула.

Мат дръпна предпазния пръстен, изправи се и иззад дърветата запрати гранатата в гората.

Един ритник го улучи болезнено в хълбока и го запрати настрани. Нещо изсъска покрай него, удари се в дървото отзад и завибрира със скрибуцане.

Заслепяващата граната експлодира. Ярка светлина заискри над върховете на голите дървета. Зад себе си Мат видя в ствола на една бука да трепти копие, а на две крачки от себе си – Аруула, която с ритник го беше отклонила от пътя на копието, а пред себе си в гората, на около четирийсет метра различни очертанията на десет-петнайсет фигури. Космати, човекоподобни създания с нещо като шлемове върху големите им глави и въоръжени с мечове и копия. Стояха, без да помръднат, и втрешени гледаха небето, където гранатата изпускаше своята светлина.

От храсталака около Мат изсвистяха стрели. Някои от чужденците се строполиха заедно с угасващата светлина. С рев изскочиха Зорбан и хората му от прикритието си. С размахани копия и мечове се нахвърлиха върху нападателите. Мат извади пистолета си и се затича след тях.

Боят не продължи и пет минути. Шокирани от ослепителната светлина на гранатата, повечето нападатели избягаха. Четирима умряха от градушката стрели, трима в единоборство, воин срещу воин. Мъжете и жените бойци на Зорбан мъкнеха четирима тежкоранени противници към лагера. На горската редина просто пуснаха пленниците в мъха.

Мат се наведе над един от тях. Вонеше на куче и на горещ катран. Пламна една факла. Мат се отдръпн назад. Хората на Зорбан мърмореха ужасени. Всъщност създанието изглеждаше като голямо куче. Или като мечка. Но само на пръв поглед. Дългата, тъмнокафява козина по тялото създаваше това измамно впечатление. Като се вгледа по-внимателно, Мат разбра, че съществото пред него е човекоподобно. Ръцете, краката, пропорциите на крайниците – като при вървящ изправено примат.

И интелигентен при това. Металната ножница на меча му беше от гравирани мед. Мат различа върху метала фини растителни орнаменти. И подобната на яке дреха, която раненият носеше, беше изплетена от

лико и напоена с някаква тъмна боя.

Изцяло нечовешко в съществото беше неговото лице формата на черепа, ушите, очният и челен дял напомнях слабо на човек. Ако не се има предвид дългата козина, естествено. Но две трети от лицевата част на черепа под очите изглеждаха като рибя уста. Тази част всъщност се състоеше само от месести устни, които се заобляха като било на вулканичен кратер. Черни, покрити с многобройни гънки устни. В горната си част, където при хората е разположен носът, бяха разцепени. Краищата на цепката стигаха до очите.

Умиращият отвори и затвори уродливите си устни, сякаш се мъчеше да си поеме въздух. На светлината на факлата лъснаха жълтеникави зъби на хищен звяр. Мат видя, че устната кухня и горната челюст стигаха до под очите. Не се виждаше и следа от закръняла носна кухня. Мат беше принуден да си помисли за уродствата, които в медицината се наричаха вълче небце.

Гръдният кош на ранения нападател вече почти не се движеше. Месестата дупка на лицето му се отвори още веднъж-дваж, после – край. Беше мъртъв.

– Вулфани – прошепна Зорбан.

Изведнъж всички заговориха един през друг. Струпаха се около тримата други пленници. Удар от меч беше разрязал отгоре надолу бедрото на един от тях. Кръвта изтичаше на тласъци от раната. Сигурно също щеше да умре.

Зорбан и неколцина от неговите мъже се занимаваха с последните двама пленници. Удряха ги с юмруци и с дръжките на копията, крещяха им и ги изтезваха, докато единият от тях не започна да говори. Използваше език, който звучеше подобно като този на хората на Зорбан. Но в начина, по който говореше вулфанът, имаше нещо твърдо и квичашо. Мат се обърна ужасен и приседна в края на гората.

До изгрев слънце ордата разпитва двамата пленници. Мат чуваше виковете им и агонията им.

По едно време завързаха косматите фигури за дървета. Стрелци с лъкове пуснаха стрели в гърдите им.

Аруула донесе на Мат завита в листа останала от вчера риба. Не хапна нито зальк.

– Откъде идват нападателите? – попита той.

– Ловци от Боллуна – каза тя. – Видели са сини огнени птици...

Мат подскочи, сякаш го беше ухапала змия.

– Кога? – извика той.

– Много дни – каза Аруула. Погледна го въпросително. Твоите приятели...?

Два дни след като Друлца говори с майка си, вещицата на вулфани-те почина. Срещата с демона беше дошла твърде много за стария ѝ орга-низъм. На квадратния площад пред главната квартира беше наредена дървена клада. На нея положиха тленните останки на Ургаца. Двайсет войници от гвардията на вещицата стояха цяла нощ на почетна стража. На сутринта след смъртта на Ургаца херцогът заповяда да се строят шейсет от неговите войници. Заобиколиха в две редици кладата, на коя-то беше положена мъртвата вещица. Кралцек запали факла и я подаде на Друлца. Тя пристъпи към кладата и запали дървата, които бяха наре-дени на тънки пластове между дебели дървени трупи. Скоро пламъците лумнаха.

Около кладата се разнесе ужасен вой. С широко раззината паст оплакваха най-могъщата вулфанка на малкия град-държава. Виенето престана едва когато овъгленото тяло върху кладата се изкриви, изправи се и се разпадна.

Кралцек нареди на войниците си да се оттеглят. Гвардията на вещи-цата остана, докато дървата догорят напълно. Когато пепелта изстине, щяха да я напълнят в кожени чували. Щом свършеше войната, трябваше да се изсипе над водите на Великата река.

Сега Друлца, като върховна майка, формално поемаше командването на гвардията на вещицата. Докато се намери наследница на Ургаца. Това можеше да продължи седмици, във военно време – дори месеци и повече. Друлца не познаваше никоя от вулфанките в Боллуна, надарена с магически сили. Трябваше да се изпратят куриери до другите градове руини, за да се намери вещица.

Смъртта на майка ѝ не беше съвсем неприятна за Друлца. След раз-говора си с нея размишляваше как да впрегне този тайнствен Маддракс в изпълнение на плановете си, без да напада в гръб майка си и ужасява-щия Оргуудоо. Сега, след като Ургаца беше мъртва, Друлца разполага-ше с известна свобода на действие.

Но този ден пристигаха една след друга потресаващи вести. Около обяд стана известно, че една база в покрайнините на града руина е пад-нала в ръцете на черния враг. Двайсет войници бяха загинали. Малко след това Друлца узна, че една от ловните ѝ експедиции дори не е на-пуснала града. Всичките десет ловци бяха попаднали в капана на черния враг. А привечер се върнаха двете други експедиции. Във всеки случай деветте ловци, които бяха останали живи. Бяха загубили единайсет ду-ши при нападението срещу орда голокожи и със себе си не донесоха ни-що друго освен няколко пълни мрежи с водни птици. Друлца беснееше.

Заповяда да накажат с камшик двамата капитани на експедициите пред очите на техните войници.

Когато поиска да ѝ обяснят по-подробно обстоятелствата около нападението, се замисли. Войниците разказаха за някаква светкавица над върховете на дърветата, която мигновено ги лишила от прикритието на тъмнината. Съобщиха и за някакъв почти лишен от косми голокож в странно светло облекло.

Друлца нареди на ловците да се оттеглят и си запали пура. Замислена, седеше на трона си. Смордливи облаци дим се вдигаха от нейната паст към тавана на залата.

Беше станало тъмно като в рог, когато повика при себе си Мурцек, капитанът на гвардията на вещицата. Снажният вулфан влезе в залата, пак придружаван от двамата голокожи.

– Да живее дълго върховната майка – извика той и вдигна юмрук над главата си. Двамата голокожи също вдигнаха юмурици за поздрав, но не казаха нищо.

– Чужденецът на име Маддракс, изглежда, е на път за Боллуна – изграчи Друлца.

– Знаем – отговори вулфанът с червенокафявата наметка на гвардията на вещицата.

– Придружава го орда голокожи от отвъдната страна на ледената планина. Отбили са едно нападение на наши ловци – каза Друлца. – Загубихме единайсет мъже. Изглежда е силна и храбра орда. Но няма да посмеят да влязат в града. А ние не можем да отделим достатъчно войници, за да ги нападнем още веднъж. Но този чужденец не е обикновен голокож.

– Знаем – изграчи Мурцек. – Оргуудоо ще се погрижи той да дойде в Боллуна. Вече сме му подготвили капана.

– Това е добре – промърмори Друлца. Издуха дима от пурата си надолу към гвардейците на вещицата. – Искам да видя този чужденец жив тук пред трона си.

Пастта на Мурцек се сбръчка. Желанието на Друлца го слиса.

– Обвързан съм със заповедта на вещицата, достопочтена върховна майко. Маддракс трябва да умре. Не можем да се противопоставяме на волята на Оргуудоо. Това би означавало нашата гибел.

– Имаш право, капитане. – Гласът на Друлца придоби гальовен призвук. – Маддракс трябва да умре, каквато е волята на Оргуудоо. Но преди това трябва да ни направи една малка услуга...

Мат дълбоко съжаляваше, че не успя да предотврати екзекуцията на двамата пленници. Може би щяха да му разкажат нещо по-подробно за „огнената птица“, която са видели над града си.

Но беше твърде късно. Вулфаните бяха мъртви. А мислите на Мат кръжаха все около двата други самолета от ятото му. Кой ли от тях е прелетял над Болоня, която Аруула наричаше „Боллуна“? Самолетът на Ървин Честър? Машината на Дженифър Йенсен? Според Мат не биха могли да стигнат по-далеч на юг.

„Боллуна“ – това можеше да бъде само Болоня. В това Мат не се съмняваше нито за миг. Също както и обраслият с гъста гора район, който трябваше да е равнината на река По. Въпреки че тук всъщност трябваше да има само ниви, пасища, маслиници и овощни плантации.

На сутринта на четвъртия ден видя за пръв път синьо небе. Силен, възтопъл вятър духаше от юг, сивата, мъглява облачна покривка се разкъса за няколко минути и утринното слънце се прокрадва през лазурно-синята пролука.

Хората на Зорбан се измъкнаха от кожите, станаха, позакриха с длани очите си и впериха поглед в слънцето. Един подир друг запростираха ръце и преминаха в нескончаемо еднообразно пеене.

– Тенк фа туу, солунуу, хонуур фа туу солунуу... Мат разбра, че пет някакъв химн за възхвала. Благодарствена молитва към слънцето. Нескончаемото монотонно пеене прерасна в многогласен хор. Дори и децата пееха.

След няколко минути оловната облачна покривка се затвори и слънцето отново се превърна в избеляло петно, което беше така познато на Мат от седмици наред.

Но краткото събитие остави дълбок отпечатък в цялата орда. Мат виждаше около себе си само сияещи лица. След закуска с шмалдан и сушена риба хората на Зорбан разтуриха лагера и с по-голяма от всеки друг път лекота закрачиха из непознатата гора. По короните на голите дървета Мат за пръв път забеляза червеникавозелен оттенък. Пъпките започваха да се разтварят. Пролетта вече чукаше на вратата. Изглежда, че поне това нещо все още съществуваше в този свят. Както най-често, Мат вървеше до Аруула.

– Слънцето рядко ли се вижда? – поиска да научи от нея.

Тя го погледна учудено. На Мат му стана ясно колко необичайно е прозвучал въпросът му. Можеше да го зададе само същество от друга

планета. Онзи, който живееше на Земята, го знаеше от само себе си.

Аруула търсеше думи, измънка няколко фрази на своя език и вплете в тях няколко английски думи. Мат разбра, че в този кошмарен свят можеха да минат години, без човек да види късче синьо небе или лъчезарното кълбо на слънцето.

– Откога е така? – попита той потресен.

Отново учуденият израз върху красивото лице на Аруула.

– От звездата на Оргуудоо, от Кристофлуу...

Мат изведнъж доби чувството, че върху мозъка му се стовари леден пласт. „Иисусе, какво каза тя?“ Спря се и я погледна втренчено.

– Кристофлуу? Какво е това?

– Огън. – Аруула простря ръце към небето. – Буря, високи вълни, смърт... – Тя гребеше с ръце, защото не намираше понятията, за да опише картината. Изглежда, не беше красива картина, защото погледът ѝ замръзна. – Оргуудоо искаше да унищожи света...

„Кристъфър-Фloyd“! – Тя имаше предвид проклетата комета!

– Откъде знаеш това? – помоли я да му каже. – Кой казва така?

Разбра, че така разказвала някаква древна легенда. Легенда, която Аруула чула от майка си и Зорбан от баща си. Легенда, твърдеше Аруула, в която вярвали всички хора...

Мат запристъпва като замаян около нея. Ето още едно парченце от пъзела. Отново едно късче реалност, което неумолимо му се изплъзваше...

По едно време гората се разрези. Хората на Зорбан се събраха накуп и посочиха необрасло с дървета място, което се простираше вляво от подивялото трасе на аутобана. Висок почти колкото двоен човешки ръст гъсталак ограждаше огромния терен. Прав като стрела, се простираше на километри около просеката, на много места – с прекъсвания. На самата просека Мат видя жълтеникава трева и високи до коленете храсти, тук-там голи дървета. И многобройни, покрити с мъх и гъсталак скали. Поне за такива сметна отначало Мат по-високите и от къща образувания.

Напусна трасето и изтича в гората. Ордата колебливо го последва. През пролуката във високия трънак Мат влезе в просеката. До него Аруула извади меча си и започна да чопли в мъха наоколо. Успя да забие острието до трийсетина сантиметра в меката почва. Тогава се натъкна на камък.

Мат безмълвно кимна. Плъзна поглед върху обширния терен, видя причудливо оформените скали и зеленикавокафявите им обвивки от

листа, видя тъмните възвишения на два-три километра в другия край на просеката, а малко по-настрана от тях – да се издига гигантската кафявозелена гъба от храсталаци и отделни дървета. Вече знаеше за какво става дума...

Изтича до един от блоковете и заработи с ножа си в гъсталака. Не беше скален блок. Нещо друго се криеше в този гигантски трънак. Мат сечеше задъхано храсти и изсъхнала папрат.

Накрая задра метал върху метал. Появи се лъскава сива повърхност. Мат работеше като подивял. Докато не разкри почти половината от горната страна на металния конус.

Двуконтурен реактивен двигател на „Джъмбо-Джет“ от предпоследното десетилетие на миналия век.

Мат подозираше това. Обраслият с кафявозелен килим от мъхове, треви и храсти терен беше летище, а възвишенията от другата страна не можеше да са нищо друго освен самолетни халета и пътнически терминали, доминирани от почти стометровата кула. Трябваше да са стигнали до аерогарата на Болоня. Или на онова, което беше останало от нея.

Заедно с Аруула забърза към гъбата в края на летището. Пробиваха си път през гъстите клони и храсталаци до входа на кулата. Вътре ги обгърна пълна тъмнина. Аруула запали факла. Лишеи и клонки от храсти покриваха входа на стълбището и вратите на асансьорите. Една от тях беше отворена. Космати животни се шумгунаха в тъмната асансьорна шахта. Мат и Аруула се изкачиха по стълбището, което се виеше около шахтата.

Стъкленият купол на контролната зала беше разбит на много места. И тук избуяваха клони и пълзящи растения. Червеникави пъпки хвърляха влажен отблясък на светлината на факлата. Тук-там Мат видя покрити с патина проводници – някогашните кабели на електронните уреди. Слой нечистотия покриваше командните и комуникационни конзоли. По оголените от кожената им тапицерия кресла бяха останали само възчерни тръби и ръждясала пружинна оплетка.

Мат извади картата и компаса, за да се ориентира. Отдавна се беше примирил с факта, че стрелката сочеше на югоизток там, където според картата беше юг. Дали при сблъсъка с кометата Земята не беше се изместила? Умопомрачителна мисъл.

Според картата Болоня се намираще югоизточно от аерогарата. Следователно Мат трябваше да разчисти от гъсталак южната според компаса страна на контролната зала, за да може да хвърли поглед към града.

С меча и ножа разшириха дупката в затрупаните прозоречни стъкла и разделиха дебелите колкото човешка ръка клонки на бръшляна и лианите, които напомняха на Мат за лози. Най-последно пробиха отвор през гъсталака, през който можеше да се вижда далеч на юг. Гора – докъдето погледът стига. Сивозелена пелена, тук-там прекъсвана от просеки. Мат не можеше да види нищо повече.

Според картата Болоня беше отдалечена на почти десет километра от аерогарата. Мат огледа хоризонта. В южна посока се издигаше планинска верига. Това можеше да са само Апенините. Планините се губеха в мъглявата светлина. Пред тях на Мат му направиха впечатление неравномерни възвишения в сивозеления килим на гората, едни безформени и с голяма площ, други – тесни и твърде високи. Сякаш люспи паднаха от очите му. Естествено, че и гръдът ще е покрит с гъста растителност като тази аерогара...

Аруула протегна ръка и посочи възвишенията.

– Боллуна – прошепна тя.

Мат кимна.

– Да, Болоня.

Той се обърна към виещата се стълба, за да слезе отново долу.

– Утре сутринта тръгвам.

Аруула застана на пътя му. Направи уплашена физиономия. Ужасените ѝ очи сякаш питаха: „Къде?“

– Отивам в Болоня – каза Мат.

– Тогава ти умира... – прошепна тя.

– Но аз трябва да отида в града.

– Не! – Тя го обгърна с ръце и здраво се притисна към него, сякаш не искаше да го пусне никога.

Някакъв чужд демон, за когото Балоор не знаеше, изглежда, беше на страната на Маддракс. Говорещият с боговете не можеше да си обясни другояче как фалшивият бог успя да оцелее след две нападения на геягудоо и едно на вулфаните.

Приземи се с фреккойшера си върху гигантско кълбо в покрайнините на Боллуна. Кълбото имаше диаметър, по-голям от хвърлей копие и цялото беше покрито от пълзящи храсти. Също така потънала в клонки и мъхове ограда заобикаляше заравнената най-висока точка на кълбото. Няколко ниски брези растяха върху него. Също така голи храсти и трънаци. Достатъчно гъсти, за да скрият фреккойшера от случайни

погледи.

Балоор мина покрай частично порутената ограда и си подготви място за наблюдение. Можеше да вижда надалеч в обраслите с гора руини на града. Тук и там се вдигаха облаци дим. На хоризонта зад града се извисяваше някаква планина. Имаше добър обзор и от другата страна. Ясно виждаше подобната на гъба сграда. Беше разположена в края на просеката, по която Зорбан водеше ордата си.

Никога не би се осмелил някой член на ордата да влезе в града. Не и народ от отвъдната страна на ледената планина, който си разказваше страховити истории за ужасните жители на мъртвите градове в Южната земя.

Маддракс не знаеше тези истории. А дори и да ги знаеше, щеше да влезе в града. Балоор беше уверен в това. Защото знаеше, че Маддракс търси другарите си. Тук в Боллуна съдбата щеше да го изненада.

Балоор построи палатката си в центъра на най-високата точка на кълбото, между брези и храсти. Когато забиваше колчетата за опъващите ремъци, се натъкна на съпротива. Изглеждаше, като че ли кълбото вибрира. Балоор се заслуша в металическия звук. Питаше се за какво ли са използвали такива огромни кълба по времето на Кристофлуу.

Говорещият с боговете закрепил криво-ляво опъващите ремъци на кожените чергила за стволите на брезите. После взел кожата си чувал и седнал на края на равната, най-висока точка на кълбото пред една от празнините в изпопадалата, обгърната с клонки ограда. Оттук се виждаше добре просеката, която водеше от далечната горска редина към мъртвия град.

Говорещият с боговете знаеше какво очаква от него Оргуудоо. Никой не призовава господаря на мрачната бездна, без да се постави изцяло в негова услуга. Докато се осъществи онова, за което са го помолили. Едва след като Маддракс бъдеше унищожен, щеше да прекъсне отново контактът с Оргуудоо. До следващото заклинание.

Откакто Оргуудоо беше разговарял с него от отрязаната глава в ледената пещера, Балоор усещаше как се увеличават магическите му сили. Никога преди това не беше се чувствал така силен. Не беше нужно да се моли и половин ден, и геягудоо му се подчиняваха.

Балоор реши да ги призове със заклинания и за трети път. Може би тогава щеше да успее да извика дори някое животно майка. И щеше да отрови прокълнатите от този мъртъв град с омраза към фалшивия бог.

Говорещият с боговете се отдръпнал на няколко крачки от оградата. Наведе се към кръстосаните си крака. С двете си ръце изрови дупка в

меката земя от мъх, шума и кал. Тогава се протегна зад себе си към кожения чувал и извади кожен вързоп. Тежък вързоп, защото когато го постави до себе си, потъна леко в земята. Извади от него шепа бучки изсушена тор. Грижливо ги подреди в дупката в кръг. Устните му безмълвно се раздвижиха. Като от само себе си в мозъка му изплуваха молитвените възгласи и заклинанията.

Балоор отново се обърна към вързопата и отметна кожата докрай. По козината на кожата лепнеха черни съсиреци кръв и между пръстите му се стичаха слюзести нишки. Балоор се намръщи и бледата пергаментова кожа на кокалестото му лице се нагъна на хиляди бръчки.

Бръкна в кожата. Устните му започнаха да мърморят. Сякаш в него говореше някой друг. Като че ли самият Оргуудоо се бе загнездил в главата му, за да му подсказва правилните думи.

По крайниците на Балоор се разля висше блаженство. Чувство за безгранична власт. Сърцето му сякаш щеше да изскочи от гърдите, когато вдигна от кожата черния космат череп и го положи в дупката между бучките тор. Само очният дял от черепа не беше окосмен. И голямата черна устна на хищната паст, която заемаше почти цялото лице под очите. Тялото на вулфана беше все още топло, когато тази сутрин Балоор го отвърза от дървото и отрязва главата.

Говорещият с боговете бръкна още веднъж в кожения си чувал. Ръката му потърси опипом торбичката с изсушената червена мухоморка...

Малко след изгрев слънце Мат загърна на раменете си кожената наметка, която му беше подарила Аруула. Завърза на гърба си контейнера със спасителния пакет и една кожена торба с храна и се запъти към града. Половината нощ го бяха уговаряли, за да го отклонят от плана му. Аруула кършеше ръце, търсейки думи, за да превежда словоизлиянията на Зорбан. Никой, който се беше осмелил да влезе в някой мъртъв град в Южната земя, не бил виждан вече жив и така нататък.

Мат не се смути. Трябваше да отиде в този град. Трябваше по-подробно да проучи фактите около „огнената птица“, която вулфаните твърдяха, че са видели. А може би в града щеше да получи указания за въздействието на кометата.

Помоли Зорбан да му даде копие. С меч не можеше да си служи, а и не беше се научил да стреля с лък. С копието поне щеше да държи нападателя по-далеч от себе си, без да хаби напразно ценните си патрони.

С тежкото повече от четири килограма дълго оръжие на рамо тръгна по протежение на горската просека в посока югоизток. Или на изток, ако трябваше да вярва на компаса си. Броят на скритите под гъсталаците останки от коли се увеличаваше колкото повече се приближаваше към града. Накрая бяха цели колони в почти непрекъснатия трънак. Мат вървеше между останките от автомобилите като в бразда между безкрайни гробници. „Задръстване отпреди столетия“ – нашепваше нещо в главата му.

Завоюваният от природата аутобан минаваше югозападно покрай града. Мат се огледа за следи от някаква железопътна линия. Според картата тя трябваше да води директно към центъра на града.

Откри обрасъл с мъх остатък от стена в края на шосето. Руините от междинни подпори на мост. Оттам водеше насип към гората. Железопътно трасе, предположи Мат. През голите къпинови храсти и кафеникавата миналогодишна папрат си проби път нагоре по насипа. С копието разчопли земята. Натъкна се на релса, а още по-дълбоко под мъха и старата шума – на малко чакъл, и тръгна по леко издигнатото трасе.

През миналата нощ почти не беше спал. Въртележката в главата му не преставаше да се върти. Беше станал, та по-настрана от спящата орда да походи натам-насам по края на покрива на аерогарата. Там срещна Аруула. На колене и с приведена до бедрата горна част на тялото. Била подслушвала, казва. И... в града имало гладни духове. Студени и свирепи духове. И Балоор бил наблизко.

Най-после Мат разбра защо тя разбираше и използваше понятия от неговия език, без някога да ги е чувала от него и защо можеше да прави такива слисващи преводачески услуги. Аруула имаше телепатична дарба. Тази удивителна жена можеше да вижда образите, които неговият мозък създаваше!

В продължение на час или повече Мат вървя на югоизток. Показва се малка речна долина. Подобно на подставка за цветя, покрита с бръшлян и имел, над реката минаваше висящ мост. Релсите висяха отчасти във водата, също покрити с растителност. Мат забалансира по единия от двата стоманени трегера, като се захващаше здраво за гъсталака.

След моста гората постепенно оредя. Железопътното трасе стана по-широко, свързваше се с други насипи, по които Мат също откри релси. Тогава последва голяма просека с малко дървета и много голи храсти. Мат откри обрасли с трева сгради, отделни вагони и цели влакове, покрити с мъхове и пълзящи растения. Стара сточна гара, отсъди Мат. Спря и заразглежда призрачно струпаните руини от халета, сигнални

стълбове и останки от влакове.

„Колко ли време е минало от последното ви пътуване?“ Вездесъщият гъсталак беше достатъчен отговор. Отговор, от който на Мат му се замайваше главата.

След сточната гара руините се увеличаваха. Отдясно и отляво на железопътното трасе се простираха дълги комплекси от халета. Мат видя изпочупени прозорци и срутени външни стени. Издигаха се стройни кули, отчасти срутени, причудливи образувания, които напомняха за свръхгигантски тропети, комини, вентилационни шахти, огромни кълбовидни цистерни за газ. Вероятно някакъв химически завод. Всичко вплетено в храсти, трънаци и мъх. Мат беше стигнал до индустриалния район на Болоня.

Напусна железопътното трасе и стъпи на нещо, което някога е било улица. На много места асфалтът беше разпукан. Навсякъде разпаднали се останки от автомобили. Ръждиви образувания без гуми и отчасти – без врати, калници и капак на двигателя. Понякога в храстите лежах само оси и карданни валове, понякога – само покрит с мъх блок на двигател.

Дробовите на Мат като че се превърнаха в камък, докато вървеше надолу по улицата. Нещо твърдо, тежко разпъваше гърдите му. Не мислеше нищо, не чувстваше нищо – само гледаше. И се опитваше да проумее.

Индустриалният район се простираше на четири-пет километра. След един час Мат съгледа пред себе си висок около четирийсет метра циментов силос, на чийто връх беше кацнало тъмно, трънливо образувание, подобно на щъркелово гнездо. В него седеше животно, което не можеше да е по-малко от самия Мат. Птица? Той не изпускаше от очи животното, докато продължаваше да върви, но то, изглежда, не проявяваше интерес към него.

Постепенно потъналият в дива растителност индустриален комплекс премина в жилищен район. Някогашен жилищен район. Руини се издигаха отдясно и отляво на Мат, някои на четири-пет, други – до дванайсет етажа. Всичките покрити с клонки на бръшлян и лози.

Стигна до едно кръстовище. Шумолене над него накара Мат да погледне нагоре и да се обърне. Към него се носеше огромна сянка – птицата! Мат вдигна копието нагоре.

Птицата се стрелна покрай фасадите на сградите. Мат видя хищните ѝ нокти, извития, жълт клон, тъмносивите пера. Животното нападаше! Мат се приведе и насочи копието срещу него. Крилата ѝ загребах

тревата, птицата нададе креслив звук и избяга от Мат, размахвайки крила над покриви и корони на дървета.

Изглеждаше като ястреб кокошкар, само че три или четири пъти по-голям. Мат определи разпереността на крилата му на пет и половина-шест метра. Прелетя в широка дъга и започна следващата атака.

Мат се огледа за прикритие. Недалеч зад себе си откри витрина зад клонките на бръшляна. От рамките стърчаха само отделни парчета стъкла.

С две-три големи крачки Мат стигна до фасадата на къщата и се метна през прозореца. Здравно се блъсна между камъните и покритите с мъхове вехтории. За части от секундата сянката на птицата затъмни витрината. Тогава кондорът изчезна от погледа му.

Без да помръдне, Мат се ослуша, прекара минута в гъсталака между камъните и неподлежащите на идентификация сандъци с различна големина, които бяха натрупани тук.

Птицата не се върна повече.

Най-после Мат се съвзе и се огледа. С ножа си отстрани растителната покривка от капака на един от сандъците. Появи се зеленикавосива повърхност. Изчегърта предната страна. Беше гладка, черна и твърда. Монитор!

Мат горчиво се изсмя. Под килима от мъх и мръсотия бяха скрити цели купища компютри. Но той сериозно се съмняваше, че поне един от тях работи. Още повече, че щеше да има проблеми с електрозахранването...

Стана и навлезе навътре в магазина. Плътен, дебел, влажен пласт мръсотия покриваше щандовете и касата. Мат използва ножа си за лост. Лицевият капак на касата се счупи, чекмеджето за парите изскочи.

Между праха и мъха намери покрити с патина монети. Извади една и изгърка налепите. Двуетрова монета. Мат остави спасителния си пакет на пода и извади от него фенерчето. На светлината му разчете годината на сеченето: 2007.

Изпадна в трескава задъханост. Вадеше от чекмеджето на касата монетите една след друга. Всичките бяха сечени между 2002 и 2011 година. Нито една – по-късно.

Облегна се на стената и разглежда купчината монети.

– 2011 година – промърмори той. – След „Кристърфър-Флойд“ вече не са имали нужда от пари, както изглежда...

Изтощението – повече душевно, отколкото физическо стегна като тежка верига крайниците му. По съединителната греда на един рафт се

отпусна на пода.

Основите на съпротивата на Мат срещу истината се подрониха още когато видя верижката с амулета върху шията на Зорбан. Часовникът с датата и часа на сблъсъка с кометата. Часовникът, който както се говори, е предаван поколения наред от вожд на вожд.

Когато с помощта на картата идентифицира гигантския горист район под планината като равнината на река По, аргументите му окончателно свършиха. Може би за пръв път в трийсет и петгодишния му живот разумът му трябваше да капитулира и да се откаже от всякаква логика. Оттогава се вкопчи в смехотворната представа за така наречената действителност малкият свят, който случайно му беше познат. И се опъна срещу истината като инатливо дете срещу ръката на майка си. Сега Мат просто беше твърде изтощен, за да продължи да поддържа съпротивата си.

„Ет фа кому фа, командире...“

Облегна глава на рафта.

„Знаеш за какво става дума, Матю Дракс – преди четири или пет седмици си приземил самолета си в снежното поле. А може би преди шест седмици? Все едно... и за шест седмици никой автомобилист не може да се превърне в скелет по пътя между Парма и Болоня. За шест седмици никоя гора не може да завладее и километър аутобан. За шест седмици не могат да мутират птици и да се превърнат в летящи зверове и за шест седмици централноевропейците не се превръщат в хора от бронзовата епоха.

И така, престани да си въобразяваш. Не си се приземил в ада. Не сънуваш. Не се намираш, и в прастари времена. Проклетата комета те е запатила в бъдещето.“

Припряността му отдавна беше изчезнала. В гърдите му се настани невероятно спокойствие.

„Дявол знае как го е направила проклетата комета... и дявол знае колко далеч в бъдещето. Трябва да се справиш с това. Нещата са, каквито са...“

Насекомите направиха впечатление на Мат едва когато стана от пода. Седяха плътно едно до друго върху обраслите с мъх сандъци, по покритите с мръсотия рафтове и по отсрещната стена. Дълги колкото човешки пръст и дебели колкото палеца на Мат, черни като хлебарки. Не си даде време да ги брои, но бяха десетки.

Когато завърза контейнера на гърба си и сложи на рамо торбичката с провизиите, насекомите се раздвижиха. Рязко и със светкавична

бързина се нахвърлиха върху него. Мат ги изпотъпка около себе си и си проби път през гъсталака пред входа на руината. Преследваха го почти петдесет метра надолу по улицата.

Мат мина на бегом покрай останки от коли, храсти и купища развалини. Постоянно поглеждаше нагоре и зад себе си. Чудовищният ястреб вече не се виждаше никъде. И брѳмбарите останаха назад. Забави темпото.

Нямаше карта на града. Опита се да се придържа към югоизточна посока. Според картата така железопътното трасе навлизаше в града. Все някога трябваше да стигне до руините на централната гара. А гарите по правило се намираха в центъра на града.

Но все още беше в покрайнините на Болоня. Центърът на града сигурно беше отдалечен на повече от четири или пет километра. Ако тук имаше хора, тогава в центъра...

По едно време Мат стигна до руина, от която беше останала само фасадата. А и тя, с безброй дебели колкото човешка ръка пукнатини в стените, се беше облегла косо към голите корони на огромни платани, чиято жълтозелена кора висеше на широки парцали от ствола.

До руината имаше ръждясала желязна ограда, висока почти три метра. Пълзящи растения провираха клонките си около нейните извити навън остри върхове. Портата ѝ беше полуотворена. Останките от големи автомобили под платаните, до оградата и на широкия площад направиха впечатление на Мат. Разгледа по-внимателно един от тях. Камион. В изпотрошената каросерия до въздълги сандъци с муниции намери покрити с мъх войнишки каски.

Знаеше къде е попаднал – в казарма. Не се изненада, когато под един гъсталак откри ръждясал танк.

Предаванията на новините от месеците преди сблъсъка с „Кристѳър-Флойд“ изведнѳж изплуваха пред него, сякаш едва вчера ги беше видял по телевизията. От цяла Германия се бяха събрали човешки маси в района на Бодензее и в Шварцвалд, за да преминат Рейн и да избягат в Швейцария. От юг пък масите се бяха опитали през долината на река По да стигнат до Алпите. А от франция – по долините на Рона и Саона. Някакъв предавател беше отворил дума за системата от бункери, огромни скривалища и подземни комплекси, които швейцарците изградиха в Алпите. След това вече нямаше спирание. Войски на НАТО се бяха съсредоточили, за да задържат бежанските маси...

Дали този обрасъл с мъхове колос все още функционираше? Мат се обърна към бараките. Плоски бетонни халета – вероятно гаражи и

работилници. Плъзгащите се врати пред входовете им не можеха да се помръднат. Мат разби с дръжката на копието един от тесните прозорци. Извади фенерчето от спасителния куфар и освети вътрешността. Светлината попадна на друг танк.

През отвора Мат влезе в бараката. Краката му едва докоснаха пода и той се подхлъзна и се плъсна по очи. Подът беше кален. Миришеше на масло. Потърси опипом фенерчето, което беше изпуснал. Светлината му прорязва мрака, попадна последователно на два танка, на счупен камион, на многобройни метални части покрай стените, на маслен резервоар и на каросерията на джип „Хамър“. Колата беше в контролен канал.

На Мат му направи впечатление, че по калния под нямаше почти никакви растения. Внимателно и с къси крачки се промъкна до контролния канал. На светлината на фенерчето си видя, че Хамърът бше потънал до радиатора в някаква течност. Очевидно изпуснатото масло беше заляло пода и се беше стекло в канала.

Мат приклепна и освети вътрешността на колата. Вероятно от някакъв устойчив изкуствен материал. Маслото стигаше почти до кормилната стойка. От облегалките на седалките се виждаха само металните части. Нещо под кормилото стърчеше от маслото. Нещо малко и черно. Имаше форма на неправилен триъгълник. На върха си имаше черно капаче.

Очите на Мат се присвиха. Гледаше нещото като наелектризиран. И тогава беше в ръцете му. Беше прицелът в края на цевта на пушка!

Пушката в моторното масло може би е устояла на времето! Мат реши набързо да свали наметката и летателния костюм и да слезе гол в пълния с масло контролен канал. Нямаше желание после да върви в напоени с масло парцали, но тогава откри изпускателен кран. Колелото на крана беше ръждясало, но с една намираща се наблизко метална тръба, използвайки я като лост, успя да го раздвижи.

Пет минути по-късно труднотечливата субстанция се източи, с изключение на един малък упорит остатък и Мат се осмели да слезе по косо спускащата се рампа в канала. Беше поставил фенерчето на края така, че светлината да попада във вътрешността на колата. Вдигна вратата на джипа и се наведе навътре. На светлината видя цев на пушка, пълнител, спусък, ръкохватка и приклад. Автоматична пушка.

С плячката в ръце Мат излезе от дупката. С кожата избърса пушката от маслото. Беше М 20 на „Хеклер и Кох“ от нов вид въглеродно-магнезиева сплав. Модел, който беше влязъл на въоръжение в армията на

САЩ и войските на НАТО едва през 2005 г. Пълнителят беше зареден, но, естествено, вече неупотребяем. Маслото беше съсипало патроните.

Мат грабна нещата си и пушката, мина бързо през подивелия казармен двор и придърпа един метален сандък от каросерията на някакви останки от камион. Нададе победоносен вик, когато видя съдържанието на сандъка – пълнители за автоматични пушки. Пластмасовата обвивка, в която са били опаковани някога, беше полепнала на сиви парцали по банановидните дръжки от сив поликарбон. Мат почисти един от пълнителите от лепкавата обвивка и го пхна в затвора. Освободи предпазителя и се прицели в един покрит с бръшлянови клонки фенер за улично осветление.

Натисна спусъка. Изстрелът раздра тишината над мъртвия град, разхвърча се стъкло.

„Функционира! Дявол да го вземе, наистина функционира!“

Докато пхаше няколко пълнителя в торбичката с провизиите и в джобовете на летателния си костюм, в главата му се зароди идея. Какво ли би станало, ако и джипът в контролния канал все още можеше да върви? Все пак двигателният му блок е лежал в маслото...

Но преди още да може да продължи мисълта си, Мат беше отклонен. Чу се вик! Остър, пронизителен вик, какъвто надава човек, когато е в смъртна опасност.

Мат се послуша. Ето пак. Не звучеше като животински приличаше на човешки!

Метна спасителния пакет и торбата с провизиите на рамото си, грабна пушката и се затича обратно към улицата. Сега гласът крещеше почти без прекъсване. Приличаше на женски.

С големи крачки премина през разбитата улица и забърза между редиците на останките от коли и фасади на къщи. Клонки го шибаха по лицето. Гласът ставаше все по-силен.

Мат мина като фъртуна покрай ъгъла на една улица... и спря, сякаш се беше блъснал в стъклото на прозорец. На сто крачки пред него стоеше дете. Престана да крещи, когато го видя. Пред и зад едно около десетгодишното момиче дебнеха три космати животни. Не кой знае колко големи. Може би малко по-големи от фокстериер. Козината им висеше почти до земята. И от устата на плоските им муцуни капеха лиги.

Мат притисна приклада на пушката към рамото си. Крачка по крачка се приближаваше към сцената. С присвити очи фиксираше странните животни. И накрая ги разпозна. Бяха котки! Странно деформирани, хищни котки! Един от зверовете се приведе в дебнеща поза, когато Мат

се приближи. Взе котката на прицел.

Момичето притисна ръце към устата си и гледаше Мат с ококорени от уплаха очи. Имаше червеникаворуса, направена на множество дълги плитки коса, беше загърнато в къса рокля и обуто в запретнати червени чорапи. Беше очебийно мършаво и бледо. Но изглеждаше значително по-цивилизовано от членовете на ордата на Зорбан!

Мат отстъпи бавно от средата на улицата към края ѝ, за да си осигури позиция за стрелба, от която не би изложил момичето на опасност. Животните го дебнеха в превита стойка и с настръхнала по гърба и опашката козина.

На по-малко от петдесет крачки, почти на височината на момичето на покрива на една кола се появи четвърта котка. Имаше мръснобяла козина и се стори на Мат малко по-голяма от другите две. На един платан на отсрещната страна на улицата откри и пета котка, черна, а на върха на стената – шеста.

– Да го вземат мътните – изсъска Мат. Беше твърде сигурен, че шестте, които виждаше, не са единствените, които са на лов за момичето. Бавно вдигна оръжието, прицели се в котката на платана и натисна спусъка.

Изстрелът проехтя над руините. От страх момичето започна да крещи отново, котките на улицата прилепиха коремите си до асфалта и засъскаха. Гранки се счупиха, клонки изшумолиха – тялото на черната котка тупна в храсталка под платана.

Мат се придвижи по-близо до момичето. Стреля още веднъж – този път към върха на фасадната руина. Котката горе присви глава. Недалеч под нея се пръснаха камъни, надолу се спусна облак прах.

– Изчезвайте! – изрева Мат. Сега стоеше отстрани на момичето, на не повече от двайсетина крачки. – Да се омитате! – Тупна с крак и направи бърза крачка към най-близката котка. Тя засъска и се сниши още повече в тревата на попукания асфалт.

С тъгълчетата на очите си Мат видя да скача от покрива на останките от колата гадината с мръснобялата козина. Обърна внезапно оръжието и натисна спусъка. Бликна кръв, котката се преметна и остана да лежи неподвижно. Момичето все още скимтеше и от време на време пружинираше с коленете си.

Изглежда, това стигаше на останалите животни. С големи скокове избягаха в руината на къщата зад платана. Мат отпусна пушката и побърза към треперещото момиче. То се вкопчи като удавник в летателния му костюм и неспирно хълцаше. Мат притисна към себе си уплашеното

до крайност създаване и го помилва по гърба.

– Наред е, всичко е наред... не се страхувай, ще те браня... не знаеше дали въобще го разбира.

Нещо дръпна крачола му. Погледна към краката си. Бръмбарите го бяха догонили! Пъплеката от всички страни през тревата и храстите. Два-три вече висяха на крачолите му.

– Проклети гадини...! – Мат пусна момичето. С ложата на пушката махна дългите колкото пръст насекоми и ги стъпка. С прашене се мачкаха под ботуша му. Но там, където веднъж настъпеше, налитаха три нови. Изведнъж му се стори, че черните бръмбари са навсякъде.

– Хайде, ела! – Грабна ръката на момичето и го задържа след себе си. Отново няколко бръмбара увиснаха по крачолите на Мат. И внезапно видя три-четири котки да скачат по покривите на останките от коли. Значи още не бяха се отказали от лова!

Ужасна болка премина от бедрото на Мат по цялото тяло. Той изкрещя и измете бръмбарите от панталона си. Насекомото го беше ухапало през плата на гащеризона!

Побягна вихрено с момичето за ръка. Тичаха към града, котките покрай тях, като че ли гонеха дивеч. Две от гадините с дълъг косъм ги изпревариха, скочиха на улицата и в жълтата трева се приведоха пред тях, готови за скок.

Мат спря и бързо се огледа. Бяха оставили бръмбарите далеч зад себе си, но ясно виждаше как пъплекият чер килим отново се приближава.

Мястото на ухапването на бедрото му гореше, пареше като огън. Пред лицето на котките пред себе си и насекомите зад себе си Мат нямаше време за размисъл. Пусна момичето и вдигна пушката. Изтрещяха изстрели, телата на котките се преметнаха в гъсталака на асфалта. Последната гадина, един огненочервен котарак, скочи върху него със съскане. Мат се наведе, заби дулото на пушката в слабините му и натисна спусъка.

Но опасността все още не беше премахната. Други пет-шест котки, които досега се бяха спотайвали, скочиха от укритията си. Мат се завъртя, стреля отново и същевременно почувства удар на тежко тяло в гърба си. Нокти проникнаха през плата в раменете на Мат.

Момичето крещеше със страшно писклив глас. Но беше грабнало някакъв ръждив прът от края на улицата и... се прицелваше в Мат! Той тъкмо щеше инстинктивно да блокира удара – което без съмнение щеше да му струва една счупена ръка, – когато в последния момент разбра, че

ударът не беше предназначен за него, а за котката върху гърба му. Проектът глух удар. Гадината избяга с пронизителен писък.

– Благодаря! – каза задъхано Мат, докато изстрелваше залп след залп върху нападащите котки. Постепенно останалите животни се оттеглиха. Поне две беше улучил. Една друга се извиваше, умирайки между останките от колите.

Грабна момичето и го затика пред себе си. Оцелелите котки повече не ги следваха, а също и черният фронт на насекомите остана назад.

Момичето се задъхваше и се бореше да си поеме дъх, но Мат го подканяше да върви.

– Давай, трябва да се махаме оттук!

Минаха бързо през едно кръстовище. Момичето свърна по една широка улица. Мат го последва. Непрекъснато се озърташе назад, но котките, изглежда, окончателно се бяха отказали от преследването.

Изведнъж момичето улови ръката му и го задържа между руините на две къщи към някакъв двор. И тук навсякъде растяха храсти и кафеникава папрат. По метална стълба се изкачиха нагоре по фасадата на къщата. Мат видя, че ръждивата стълба почти не беше обрасла. През една дупка между клонките на бръшляна момичето се вмъкна в къщата. Мат го последва в някакво мрачно помещение. В полумрака различи кожи и нахвърляни на кълба парцали, глинени паници и чаши. И някакви оръжия: ножове, върхове на стрели, дори и лък. Навярно беше жилището на момичето.

Детето се отпусна на кожите и скри глава между коленете си. Плачеше. Мат приседна до него.

– Нали всичко мина добре. – Още усещаше пулсирането в слепоочията си. – Та ние се справихме...

Погали червеникаворусите плитки на десетгодишната. Бяха остри като тел и мазни на пипане. Момичето се облегна на Мат и от цялата си душа изплака преживения шок. Мат не знаеше как да реагира. Самият той никога не бе имал деца и се чувстваше някак си безпомощен. Само здраво го държеше и продължи да милва косата му.

Когато то отново донякъде се поуспокои, Мат нави крачолата си и разгледа мястото на ухапването. Раната беше малка, но огненочервена. Дявол знаеше каква отрова му е вкарал бръмбарът под кожата.

Момичето внимателно огледа раната. Вероятно имаше опит с такива наранявания. Мълчливо грабна един нож, посочи към него и към мястото на ухапването. Мат кимна колебливо. Можеше само да се надява, че то знае какво върши.

Момичето направи плитък кръстовиден разрез над зачервеното място. По бедрото на Мат се затъркаляха капки кръв.

Той неволно се стресна, когато момичето допря устните си до кръвящото място и започна да смуче. Изплюваше отровената кръв, отново се навеждаше и продължаваше да изсмуква. В това време Мат бръкна в спасителния си пакет и извади лейкопласт, който залепи върху раната.

После даде на детето вода от меха си. Раздели с него също така шамалдана и сушената риба от провизиите си. Момичето изгълта и двете неща, сякаш дни наред не беше хапвало нищо.

– Как се казваш? – поиска да разбере Мат. Детето го гледаше безпомощно. Посочи с пръст гърдите си. – Аз... Мат. Мат, разбра ли? – Постава показалеца си на гърдите на детето. – А ти? Как ти е името?

За пръв път пробяга нещо като усмивка по бледото, тясно лице.

– Яндра – каза момичето.

– Яндра, значи – въздъхна Мат. Е, тя можела да говори. Сега трябваше да потърси начин да се разбере с нея. Поне вече не беше съвсем сам в този мъртъв град.

На западния хоризонт мъгливото небе се обагри в червено. Слънцето залязваше. От юг духаше лек вятър над покрития с храсти и дървета плосък покрив. Аруула откъсна поглед от слънчевия залез и отново погледна на изток, където пред планинския хребет се очертаваха контурите на Боллуна.

През целия ден не беше вършила нищо друго. Макар и да знаеше, че Маддракс още дълго време не можеше да се завърне. Непрекъснато беше с положена между коленете си глава и подслушваше. Но градът беше твърде далеч. Почувства само неясен шепот. Между другото, от време на време – глухото мърморене на онези гладни духове. Аруула вярваше, че тези, които подслушва в далечината, са вулфани.

По-ясно почувства студения, недружелюбен дух на Балоор. Чувстваше го като още по-неподатлив и яростен отколкото друг път. Непоносимо напрежение късаше нервите на Аруула, докато се опитваше да го подслушва. Не успя. Твърде недружелюбен беше духът му. А може би и твърде далече.

Сивотата на небето над мъртвия град пред планината се смрачаваше минута след минута. Къде ли е сега Маддракс? Угрижеността за него не даваше покой на Аруула. Защо Балоор се навърташе в близост до града на мъртвите? Отговорът на този въпрос беше ужасяващо прост – искаше да си отмъсти. На Зорбан. На ордата. И преди всичко на Маддракс...

Стъмни се. Зорбан нареди да запалят огньовете. Осемте ловци, които беше изпратил, се върнаха. Донесоха риба от една близка река. До един от огньовете пуснаха също така и проблясващите тела на четири беллита. Чува се шумни викове на възхищение. Отдавна не бяха яли беллити. От месеци наред.

Месото на вкусните гигантски морски кончета повиши малко настроението на ордата. През целия ден беше по-скоро потиснато. Нападенията на геягудоо, загубите, близостта на мъртвия град – никой не намираше причина да се радва на живота. Също и Зорбан седя през целия ден завит в кожата си на края на покрива с вперен в планинския хребет на юг поглед.

А сега, значи, прясна риба и печено месо от беллити. Зорбан забрави за един час грижите си. Също и повечето членове на ордата. Не и Аруула. Мислите ѝ бяха отправени непрекъснато към едрия рус ловец, който беше отишъл сам в мъртвия град.

Тази нощ Аруула спа зле. Мекият вятър свистеше над широката просека. Откъм гората прозвуча граченето на някаква птица. Стражите

по края на покрива вървяха нагоре-надолу. А в главата й Маддрак се скиташе из руините на къщи и беше нападан от вулфани и геягудоо. Аруула успя да заспи едва призори.

Събудиха я силни викове. Скочи и грабна меча си. Огледа се замаяна. Избелялото слънчево петно вече беше високо на източния хоризонт. На края на покрива седяха двама ловци и сочеха към широката просека. Те именно викаха така възбудено.

Аруула мина отгатак и застана зад тях. До нея се появи исполинската фигура на Зорбан. Цялата орда се струпа.

На разстояние три хвърляе копие върху просеката изведнъж във въздуха бликна фонтан от кал и камъни. Нещо черно се извиваше из земята. Една жена изпищя до Аруула. Зорбан избълва някаква ругатня.

- Млади геягудоо – прошепна един юноша.
- Каменистата почва няма да ги спре – каза Зорбан дрезгаво.
- Твърде трошлива е – отвърна Аруула.

Едно след друго геягудоото пробиваха земята и излизаха отгоре. През храсти и трева земните змии пълзяха към големия комплекс руини.

- Стрелците с лъкове! – изрева Зорбан.

Аруула изтича към другия край на покрива. И видя тъкмо онова, от което се страхуваше – и откъм покрайнините на гората геягудоо ровеха земята насам. Изтича по края на покрива. Също и откъм подобната на гъба кула пълзяха насам през гъсталаците.

– Навсякъде геягудоо! – извика Аруула. – Идват от всички страни...!

В утринния сумрак Мат се събуди, когато Яндра се вмъкна в помещението през отвора между клонките на бръшляна. Посочи корема си и направи дъвчещи движения с устата си.

Мат потърка очите си и се протегна. Лейкопластът на крака му беше паднал през нощта, но не беше текла повече кръв, а и иначе почти не личеше някаква подутина. Мат го свали напълно, преди да извади провизиите от кожената си торбичка. Сложи на кожата пред Яндра късче шамдан и последното парче сушена риба. Тя ги изгълта с вълчи апетит.

Междувременно Мат огледа малкото жилище. И почувства леки тръпки да минават през тялото му. Стаята на Яндра не беше като за десетгодишно момиче. Всичко беше целесъобразно подредено, а имаше малко лични неща. Никакви кукли, никакви играчки. Като че ли Яндра не беше преживяла никакво детство.

Тогава Мат откри и още нещо на една от стените – картина, нарисувана от неопитна детска ръка. Тъкмо по лицето му да се плъзне усмивка... и Мат разбра какво е нарисувала Яндра на голия камък. Прониза го като гореща светкавица. Това без съмнение беше реактивен изстребител!

– Яндра! – Мат посочи възбудено скицата. – Виждала ли си такова нещо? – Той посочи нагоре към небето.

Тя кимна, също посочи нагоре и прокара дланта си косо във въздуха. При това издаваше съскащ шум. Като реактивен двигател! Жестът ѝ сочеше на юг. Дали самолетът е летял в тази посока? Тогава стана и махна с ръка на Мат да я последва.

„Иска да ти покаже нещо... нещо, което е свързано със самолета!“

Мат взе контейнера, торбата за провизии и пушката и я последва. Тя слезе по ръждясалата стълба. Между стените на руините се промъкнаха до улицата.

Мат следваше Яндра в посока към града. Бдителният му поглед се плъзгаше по билата на порутените стени, пелената от гъсталак по фасадите на къщите, по покритите с мъх и папрат останки от коли отляво и отдясно на улицата. Във високата жълта трева до един ерозирали двигателен блок видя нещо червеникаво. Отиде и се наведе над него.

Беше червена котка. Лежеше в тревата отпусната и безжизнена. Дългата козина в областта на гърлото проблясваше влажна и тъмночервена. Кръв. Не беше възможно да е отдавна мъртва.

Мат се изправи. Огледа се недоверчиво. Яндра стоеше в средата на улицата и с енергични жестове го подканяше най-сетне да продължи да върви. Изведнъж се почувства неловко. Теоретически му беше ясно, че в тези руини може да има още по-опасни гадини от котките. Хората на Зорбан определено не без основание отказваха да влязат в града. Но толкова внезапно да попадне на следите на някакъв неизвестен звяр, го накара за момент да изтръпне.

Изведнъж Яндра се затича с все сили към него. Сграбчи ръката му, задърпа го настрана от улицата към една фасада, която беше напълно покрита с лозови ластари. Възбудено сочеше към мястото, откъдето бяха дошли.

На разстояние двеста крачки Мат видя очертанията на черни тела в трънака пред фасадите на къщите. Не можеше да идентифицира съществата, но бавното им придвижване на тласъци го караше да мисли за насекоми. Освен за вулфаните, Аруула не беше ли споменала и някакъв друг вид, който беше вгорчил живота на прадедите на Зорбан?

Яндра бръкна в лозовите ластари, грабна един по-дебел клон и се покатери. При това просъска на Мат нещо, което той естествено не разбра. Но мимиката на бледото й лице беше недвусмислена. Искаше той да я последва. Мат закрепил пушката на една кукичка на летателния си костюм. Тогава хвана един главен клон на лозата и се закатери след Яндра.

Стигнаха до първия по-горен етаж на руината и през голите лози си пробиха път към една прозоречна рамка. Яндра постави показалец върху бледите си устни и с движение на главата си посочи надолу.

Двайсет-трийсет животни минаваха в колона под тях – черни, космати тела, като сплескани полукълба и големи колкото гигантските костенурки от Галапагос, каквито Мат беше виждал като малко момче в зоологическата градина на Сан Франциско.

Но животните с черна козина долу на разпукания асфалт не бяха влечуги. Имаха по осем космати крака – стърчаха от телата им рязко нагоре, за да се прегънат след това под остър ъгъл надолу. На широките повече от метър и половина полусферични тела се очертаваше лъскава, черна глава, елиптична и голяма колкото водна топка. Черен гризещ устен апарат стърчеше от главата, отваряше се и се затваряше, сякаш опипваше въздуха за плячка.

„Паяци са... Иисусе, това са паяци...!“

Ръцете на Мат конвулсивно се вкопчиха в клона на лозата. Гадене разстройваше нервите на стомаха му, а главата му се съпротивяваше да възприеме картините, които ретината възпроизвеждаше в мозъка му.

Под тях паяците чудовища минаваха в редица по двама. Като маршируваща военна колона се изнизиха покрай ъгъла към следващата пресечна. Мат гледа вторачено след тях, докато и последните два паяка не изчезнаха от полезрението му.

Яндра прошепна няколко думи на своя език. Една дума му се стори позната – „зирагипи“. Естествено – Аруула беше споменала името, когато говореше за жителите на мъртвите градове.

Момичето слезе пъргаво по лозовите клонки, скочи на тревата по тротоара и се стрелна към ъгъла на къщата, зад която бяха изчезнали зирагипите. Мат избълва някакво проклетие и се запуска във вие надолу по фасадата на руината. На бегом освободи пушката от униформата си.

Слабо скимтене го накара да се спре и послуша. Някой тихо плачеше. Не можеше да е Яндра. Тя беше коленичила в гъсталака и внимателно наблюдаваше другата улица. Мат се надвеси над нея и между лозовите ластари също погледна в посоката, където бяха изчезнали зирагипите.

Беше тясна улица. Толкова тясна, че короната на една бреза изпълваше цялото пространство между фасадите на руините. По короната на дървото се простираха клоните на диви лози и бръшлян, от единия край на улицата до другия. Уличката изглеждаше като тунел. На по-малко от сто и петдесет крачки гигантските паяци бяха оформили кръг. Бяха заобиколили двама човека, които седяха сред куп развалини на улицата, недалеч от ствола на брезата. Жена и малко дете. По телата им висяха на парцали кожените им облекла и бяха завързани за обрасъл с мъх двигателен блок. Детето хленчеше, жената гледаше към гигантските паяци безмълвно и примирено.

Мат грабна пушката си, свали предпазителя и се приготви да атакува. Тогава Яндра се обърна към него и опря двете си ръце на гърдите му, за да го спре. В този момент Мат чу някакво свистене. От главата на един от зирагипите се отдели бял лъч и плесна в гърдите на жената. Тя изкрещя, изви се и се опита и в смъртта си да прикрие с тяло детето си.

Мат се отскубна от Яндра и се затича по улицата. В същия момент засвистяха стрели от фасадите на къщите отляво и отдясно. Забиха се в черните тела на паяците. Видя между клонките над себе си да се показват космати тела в тъмни ризи от зебло. Копия избръмчаха във въздуха и се забиха в зирагипите. Атакуващата им формация се разстрои. Повечето животни бяха протегнали осемте си крака пред себе си, някои се въртяха по надлъжната си ос като че ли бяха загубили ориентация. Само три гигантски паяка не бяха улучени от стрели или копия. Побягнаха. Светкавично се насочиха към Мат.

Оставаха му по-малко от три секунди. С бързината на мисълта се метна към стената на къщата и вдигна пушката. Не отпускате спусъка. Изстрелите отекнаха в гъста последователност из уличката с руините. Два от гигантските паяци се преметнаха и останаха да лежат неподвижно по гръб. Третият направо се пръсна – сива слуз се разля по улицата.

Мат се спусна на колене и постави чело на хладния приклад на пушката. Дишаше учестено. Изглеждаше сякаш в гърлото му беше заседнала бодлива буца. По руините застъргаха стъпки. Детето плачеше. Дочуха се ниски, гърлени гласове.

Мат погледна нагоре. Улицата се изпълни с хора. Не, не бяха хора... Бяха онези същества с дълга козина, които преди три нощи бяха нападнали ордата. С мощната устна издуптина под очите лицата им изглеждаха като странни тропически риби. Бяха въоръжени с копия и мечове. Някои носеха черни и червенокафяви кожени наметки.

Със стон Мат се привдигна на колене, за да стане. Ударът във врата

му го улучи толкова неочаквано, че дори не почувства болка. От секунда на секунда съзнанието му се губеше в нищото...

Ето го пак! Съвсем леко потрепване на покрива под нейните ботуши. Хората на Зорбан се спогледаха мълчаливо. Страхът беше изписан по лицата и на най-загрубелите воини от ордата.

Часове наред бяха стреляли по нападащите ги геягудоо. Успяха да убият единайсет гадини. Две земни змии успяха да проникнат в голямата сграда.

Покривът, изглежда, отново потрепери.

– Въртят се под главните стени – каза тихо Аруула. – Могат ли да съборят сградата? – Зорбан избягваше питанието й поглед.

Никой не отвърна. Това беше достатъчен отговор.

Вождът се обърна и плъзна поглед по проточилия се комплекс от руини. Редяха се покрив след покрив. Редиците от обрасли с брези и имел сгради се простираха на разстояние седем-осем хвърлея копие.

– Ще преместим лагера си – реши Зорбан.

По един напукан отвор на покрива четирима ловци слязоха в сградата, за да доведат фреккойшерите. Другите опаковаха кожи, оръжия и провизии. След това се закатериха от покрив на покрив, докато стигнаха до едно куполообразно хале, почти в края на комплекса.

Короната на един стар дъб стърчеше от разрушения куполен покрив. Зорбан нареди да вдигнат бивак на малко по-високата съседна сграда. От края на покрива, през разрушения от бука купол Аруула погледна към едно просторно хале, където стояха други стоманени птици, които сигурно някога тук са живеели. Сега всичките бяха мъртви, а по тях растеше мъх.

Западният хоризонт почервения. Когато мракът настъпи и на покрива пламна първият огън, ордата се събра за съвет.

– Въпрос само на време е, докато геягудоо ни открият каза един ловец. – Няма да мирясат, докато не ни подровят.

– Още колко стрели ни останаха? – изръмжа Зорбан.

– Няма и петдесетина – отговори един от стрелците с лък.

– А копия?

– Четиринайсет.

Стъписано мълчание. Огънят прашеше. Малките деца се бяха притиснали към майките си. Аруула погледна в посока към града. Очите й се опитваха да пробият мрака.

– За още известно време ще можем да отбиваме нападенията на младите животни – каза някой. – Но ако се появи животно майка, загубени сме.

– Това е отмъщението на проклетия Балоор – изръмжа Зорбан.

– Не биваше да го прогонваш – завайка се една жена.

– Мълчи! – заповяда ѝ Зорбан.

– Можем само да се надяваме, че Маддракс скоро ще се върне – каза Аруула. – Инак сме загубени.

Зорбан бавно кимна.

Отвратителната картина не излизаше от главата на Мат горната половина от тялото на мъртвата жена. Все още беше полузашеметен, когато го вързаха и преведоха покрай него. Гръдният кош изглеждаше като парче разкапано месо – сива мехурчеста тъкан, между нея – разядени ребрени дъги, между които прозираха парченца от белите дробове.

Гигантските паяци убиваха жертвата си със струя киселина...

Сякаш някой млатеше отвътре с чук по черепа на Мат. Залиташе по призрачната улица като замаян между своите преследвачи. Косматите компаньони с издута черна паст на безносите си лица вървяха безмълвно между руини и гъсталаци.

Мат се огледа. Яндра вървеше между двама вулфани с червенокафяви наметки. Зад тях видя две човекоподобни фигури, също с червенокафяви наметки. Бяха бледи като восък, а кожата им изглеждаше изсушена като на мумиите. Вместо черните като лак яйцевидни шлемове носеха червенокафяви кожени качулки.

Двама от рибоглавите го дърпаха след себе си за дебело въже от лико. Въжето беше многократно увито около тялото му и притискаше ръцете към ребрата му. Пред него вървеше вулфан в черна наметка. Козината му хвърляше червеникави отблясъци. За разлика от събратята си по вид той не се поклащаше на всяка крачка, а имаше изправена и почти пружинираща походка. С въже теглеше до себе си плачещото дете, което беше загубило майка си. Момъкът беше притиснал пушката под мишницата си. Върху гърба на друг вулфан Мат позна своя контейнер. Мислено изстена.

„Е, чудесно! С това шансовете ми са окончателно равни на нула...“

Помисли си за Честър, Джени, Ханк и за двамата учени. Дори и някой от тях да е оцелял след катастрофата, изгледът някога отново да ги срещне беше смехотворно малък. В тези минути Мат не даваше пет

пари за живота си. Макар и все още да не бяха открили ножа, който беше пъхнал в десния си ботуш, но с вързани ръце ползата от него щеше да е безкрайно малка.

Двойна верига от стрелци с лък формираше челото на колоната. Пред всеки ъгъл на улица спираха и се оглеждаха наляво и надясно. Вероятно бяха във вина с гигантските паяци.

Понякога стрелците с лъкове се обръщаха и просъскваха неразбираеми за Мат думи. После цялата команда изчезваше безшумно в руините отляво и отдясно на улицата. Някои се покатерваха по дървета или останки от камиони. Всеки път теглеха Мат със себе си. От прозорците на руините наблюдаваха преминаващите колони на зирагипите. Ако колоните бяха малки, убиваха гадините с копия и стрели. Не използваша пушката. Вероятно не знаеха как се борави с нея.

Мат отбеляза, че черните паяци отминаваха вулфаните и тогава, когато би трябвало да ги открият. Навярно разполагаха с някаква биологична система за откриване, подобна на прилепите.

Вече се беше почти стъмнило, когато стигнаха до квартал, който изглеждаше още по-порутен от покрайнините на мъртвия град. Обширни купища развалини се проточваха по протежение на улиците и отчасти напълно ги покриваха. Навсякъде избуяваше задължителният гъстак – бръшлян, къпинови храсти, папрати, лози. Като жив саван.

В мрака Мат видя странните сенки на разпукани стени, много високи и дълги. Може би порутен кораб на църква. После в нощното небе се извисяваха и още тъмни руини като оцелели сталагмити в някаква взривена пещера. Но Мат откри контурите и на катедрали и на техните кули, които изглеждаха, като че ли зидовете им са устояли на зъбите на времето.

Най-сетне стигнаха до дълъг и широк площад, на който горяха много огънове. Трябва да беше нещо като армейски лагер на вулфаните. Навсякъде, където седяха косматите дангалаци, от земята стърчаха копия и мечове. Мат почувства стотиците погледи върху себе си. На площада беше ужасно тихо. Студени тръпки го полазиха по гърба.

Откъм лявата страна, над кулата с форма на паралелепипед се виждаше матовото петно на луната. От сградата надолу се разгръщаше гигантско дърво. На Мат се стори, че в подножието на фасадата различава арковидни колонади. Прецени, че са го завлекли в старата градска част на Болоня.

През порутени аркади се навлизаше в проядени от времето зидове и над широка, останала без перила стълба се стигаше в някаква зала.

Порталът беше останал без врати. Мат видя в халето да мига светлина. Вмъкнаха го вътре.

Факли горяха отдясно и отляво на входа, а също така и на челната страна на залата, над един издигнат стол от грубо сглобени трупи от бреза. Столът беше отрупан с кожи. На него седеше свит вулфан с червеникава козина. Беше загърнат в тога от мръсножълта кожа. Под тогата се издуваха дебели гърди и на Мат му стана ясно, че муцуната на издигнатия стол трябва да беше женска.

Като по команда косматата компания вдигна десните си ръце във въздуха и изрева нещо, което Мат определи като военен поздрав. Вонеше на мокро куче, на катран и на... дим от пура?

Мат не повярва на очите си. Женският вулфан пушеше! Беше пъхнал пурата между черната си зурла. Дупката под очите му се отвори като кратер и издуха смрадливи облаци дим. За секунди на Мат му се прищя да се изсмее. Ако това трябваше да се смята за най-очевиден признак на цивилизованост, то наследниците на човечеството не бяха се поучили кой знае колко.

Направи му впечатление тишината в залата. От всички страни го оглеждаха покрити с козина същества. Вулфанката го огледа изпитателно отгоре надолу. Тогава вдигна косматата си ръка и присви пръст. Двете бледи като на мумии лица замъкнаха Яндра пред брезовия трон. Разговорът между нея и вулфанката продължи дълго, но Мат не разбра нито дума. Накрая пушачката на пури се изправи с охкане. Слезе по четирите стъпала на трона си и закуцука към Мат. Издутата ѝ паст бълваше хъркащи тонове. Убеждаваше го в нещо, но той само я гледаше недоумяващо.

Накрая в един ъгъл на залата го завързаха за чугунен пръстен, който се подаваше от зида. Мат наблюдаваше как червеникавият вулфан с черната наметка и пушачката на пури с червеникавата козина се бяха навели над пушката му. Отправи кратка и гореща молитва към тавана на залата: „Господи... дано не натиснат спусъка!“ Смъртта им най-вероятно би означавала смърт и за самия него. Но двамата скоро загубиха интерес към оръжието, от което очевидно нищо не разбираха.

Четирима вулфани застанаха с копия около Мат. На прохода в стената към свода на стълбището заеха позиция четирима стрелци с лък. Така Мат прекара нощта. Една безсънна нощ...

Когато оловната светлина на новото утро се прокрадна в залата през клонките на бръшляна, го отведоха. Заедно с Яндра и детето, което беше загубило майка си, ги завлякоха в руините на стария град...

Брелцек и дванайсет от неговите войници влязоха в залата. Вдигнаха високо юмруци.

– Да живее дълго върховната майка!

Друлца пушеше пура. Махна с ръка на сина си да дойде при нея.

– Вземи си една. – Посочи коженото сандъче на масата. Брелцек се подчини. Със запалена пура застана най-последно до трона на майка си.

– Заведохте ли ги? – изграчи Друлца. Брелцек кимна. – И голокожото дете ли? – Пак последва кимване. – А момичето?

– Придържахме се точно към твоите указания – измърка Брелцек. – Макар че носферите от гвардията на вещицата роптаеха. Момичето е от техния вид, макар и ненапълно развито.

Друлца тихо се изсмя.

– Носферите са глупаци. Оставаше още и да ги посветя в плановете си – изгъркори тя. – Докладвай по-нататък!

– Специален отряд тъкмо извършва отвличащо нападение срещу Замъка на бога. Скоро черният враг ще съсредоточи там главните си сили.

– Много добре – измънка Друлца. – Говорих с херцога. След час нашите войници ще се строят долу на площада. Ще останат само четирийсет за защита на главната квартира. Сто и осемдесет войници под командването на херцога ще излязат от града веднага щом основните сили на черния враг са заети с Маддракс. Ще пленим ордата като стадо вакуда. Складовете ни за храни ще се напълнят. И тогава ще унищожим черния враг докрай. Ако Маддракс остави нещо от тях...

– Планът ти е умен, майко – каза Брелцек. – Но... – той а поколеба, – говори се, че този Маддракс бил прокълнат от Оргуудоо. Ами ако излезе жив от Божия замък? Не бива да гневим Оргуудоо...

– И дори да излезе жив от Божия замък – прекъсна думите му Друлца, – ще умре. Въпреки чудодейните си оръжия ще умре. Смъртта вече го придружава...

Останките от фонтана стояха на площада. Зад група брези до малко езерце се издигаше тъмната фасада на безформена базилика. Храсти избуяваха по надупчените зидове и по кръглата рамка на един счупен прозорец над отворения портал.

Вулфаните ги бяха вързали за един стълб на фонтана. Яндра, детето и него. На няколко крачки от фонтана, и въпреки това непостижим, в папратта лежеше контейнерът му, а върху него – пушката. Рибешките муцуни не знаеха какво да правят с тези неща.

Бяха надали мощен рев и бяха започнали да обстрелват с копия и стрели сградата срещу базиликата.

На входовете се бяха появили гигантски паяци и бяха избълвали бялата си киселина. Вулфаните бяха избягали.

Мат не можеше да проумее какво става. Можеха да го направят много по-просто, ако искаха смъртта му...

Нишите между руините се изпълниха с гигантски черни паяци. Трябва да бяха стотици.

Детето плачеше. Не беше на повече от четири-пет години. Яндра изглеждаше невъзмутима. Каза нещо на Мат, което той не разбра. Тогава започна да движи мършавото си тяло под веригите.

Изведнъж черният фронт на зирагипите се раздвижи. Като черна, космата лава се юрнаха насам. Стократното стържене на краката им накара Мат да потрепери от ужас.

Погледна отново настрана... и почти не повярва на очите си, когато видя как Яндра подобно на змия се измъкваше сантиметър по сантиметър от въжетата. Сякаш костите ѝ бяха гумени, толкова много извиваше тялото си, докато в края на краищата успя. Но това ѝ струваше много усилия – беше още по-бледа от преди, а очите ѝ горяха като в треска.

– Бързо! Ножа ми! – извика Мат и посочи с брада към десния си ботуш.

Яндра, изглежда, донякъде го разбра, защото дойде при него, откри ножа и го извади. Бързо разряза въжетата на Мат и тези на детето. Мат скочи, метна на рамо спасителния контейнер и посегна към пушката си.

– Вземи детето и бягай с всички сили! – Посочи базиликата.

Яндра и детето се затекоха през площада.

Мат откри огън по напредващите зирагипи. От редиците черни тела изскочиха фонтани пенлива киселина. Мат се оттегли назад, без да сваля пръста от спусъка. Бялата течност плясна в тревата и гъсталака на осем-девет крачки пред него, разяде ги и се впи в трошляка от някогашната калдъръмена настилка.

Погледна към децата. От отворения портал на базиликата се придвижваха с поривисти движения пет или шест зирагипи. Видя, че Яндра и детето избягаха, насочиха се към ниската балюстрада до базиликата и се покатериха нагоре. Мат стреля по гигантските паяци в портала. Едновременно побягна след децата.

Гърчещи се в конвулсия тела покриха входа на църквата. Следващата атакуваща вълна просто мина през тях. Фронтът на нападателите се приближаваше също и откъм площада. Мат трябваше да смени пълнителя. Видя децата да изчезват на другия край на балюстрадата между тъмните кипариси.

Стреляше като бесен около себе си, но задържа фронта на гигантските паяци само за кратко време. Когато стигна до балюстрадата, вече беше изпразнил следващия пълнител. Постепенно муниципите му привършваха. Метна се през порутената стена и се изтърколи в гъсталака между кипарисите. Трескаво смени пълнителя. Между колонките на балюстрадата отново откри огън по паяците. Но колкото и много да застрелваше, те непрекъснато се приближаваха. Нямахме смисъл – просто бяха твърде много.

Мат побягна през високите храсти и гъсталаците в посоката, в която бяха изчезнали двете деца. Пред него се откри необрасло квадратно пространство, всред него – корниз на фонтан. Широки арки обграждаха площада – порутен манастирски двор. В една аркада откри Яндра и малкото дете. Над съседната на базиликата манастирска руина, над короните на дърветата и църковния кораб стърчеше романска кула, не по-висока от двайсет метра. Вече без покрив, а върхът ѝ изглеждаше като счупен зъб.

Мат предусети някакъв шанс.

– Там горе! – изръмжа той и посочи мястото. От кулата можеше да задържи за известно време атакуващите паяци.

Яндра разбра. Затича се покрай аркадата, като дърпаше след себе си детето. Мат я видя да изчезва във вътрешността на кулата. Той се изкачи на порутената стена към аркадата и претича до стълбището на кулата.

Нещо плъсна в стената до него. Пяна капеше от старата зидария върху витата стълба. Мат се обърна и без да се прицелва, откри огън към църковния кораб. Заизкачва се гърбом по витата стълба. Под него се чуваше дращенето на десетките крака на зирагипите.

За момент го занимаваше мисълта да използва малко от пластичния експлозив в контейнера си. Но отхвърли този план. Експлозията би

видяла окончателно сметката на отслабената от времето статика на кулата.

Завой след завой, Мат се изкачваше нагоре. Над себе си чу внезапни писъци, толкова остри и пронизителни, че кръвта се смръзна в жилиите му. Децата!

Вземаше по четири-пет стъпала наведнъж. Тесните извивки на стълбището бяха причина да му се завие свят. Кракът му се блъсна в нещо меко и той се просна на стъпалата. През една дълбока бойница в кулата проникваше мъждива светлина.

Тогава Мат видя детето. Беше мъртво. Главата му лежеше в локва кръв и от раната в гърлото му бликаше по протритите стъпала, мокра и червена. Недалеч над него се чуваше острият писък на Яндра.

– Яндра! – Мат скочи и трескаво изкачи последните стъпала. Беше се сгушила в ъгъла на покривната платформа между боклук и останки от керемиди. Сивата дневна светлина падаше върху разтрепераната й фигура. Момичето закриваше главата си с ръце и крещеше.

– Яндра! Какво се е случило?! – Мат приклепна и разтвори ръцете й. Ужас се отрази в ретината му. Яндра беше омацана в кръв – но, изглежда, не беше нейна. Тя се хвърли с хлипане на шията му. Тялото й падна през роклята.

Над кулата се плъзна сянка. Мат погледна нагоре и... видя чудовищния ястреб да кръжи над сградата. Той трябва да беше нападнал и убил детето.

Шум откъм долната част на кулата накара Мат да се сепне. Освободи се от Яндра и пъкна нов пълнител в М 20. Последният!

Зирагипите идеха! Плътно един до друг се изкачваха по витата стълба!

Но тогава се чу друг, не по-малко заплашителен шум – пукане на камък!

Кулата се олюля!

Появиха се сякаш от нищото – сто-сто и петдесет вулфани, ако не и повече. С мощен рев изскочиха от гората и шурмуваха руините на халето.

Хората на Зорбан тъкмо използваша една пауза между боя, за да преместят лагера си на друг покрив. Бяха ги нападнали двайсетина геягудоо. Успяха да убият повече от половината. Сега в колчаните на Зорбановите стрелци с лък не беше останала нито една стрела. Имаше само

още три копия. Покривът вибрираше. Беше само въпрос на време докато поддаде.

В тази безнадеждна ситуация нападнаха вулфаните. А те скоро забелязаха, че противниците им вече не можеха да се отбраняват.

Зорбан натовари жените и малките деца върху четирите оцелели фреккойшера и ги накара да бързат. Десет бойци с мечове, между които и Аруула, прикриваха оттеглянето към съседния покрив. Вулфаните вече се катереха по стените на халето, захващайки се за лозите и клонките на бръшляна.

Зидовете отново завибрираха – и се срутиха, сякаш бяха от прогнило дърво. Погребяха под себе си двайсетина вулфани но също така и четирима бойци с меч от ордата бяха завлечени в земята. Над руините се вдигна облак прах.

Зорбан и хората му наблюдаваха от съседния покрив как атакуващата вълна на вулфаните секна. Изведнъж геягудоо се измъкнаха от развалините. Черните им змийски тела запълзяха към вулфаните. Те бяха дотолкова слисани, че осъзнаха опасността едва след като четирима техни войници изчезнаха в земята. Оттеглиха се към гората в паническо бягство. В покрайнините на гората във въздуха изригнаха фонтани земя. Десет-дванайсет геягудоо се заизвиваха срещу вулфаните и им отрязаха пътя за бягство. Викове на смъртен ужас изпълниха широката просека между руините на халето и покрайнините на гората. Все повече геягудоо се появяваха между бягащите и ги завличаха в земята.

Зорбан и ордата му ликуваха. Мислеха си, че са се спасили. Аруула не се присъедини към ликуването. Тя непрекъснато повтаряше мислено единствената отчаяна фраза: „Маддракс, върни се от мъртвия град, не ни изоставяй!“

Черният порой от зирагипи си проправяше път нагоре през входа на кулата. Мат изстреля срещу тях един залп, който разкъса първата редица.

Старата камбанария все повече се олюляваше. Разпадащата се зидария не беше в състояние да издържи на атаката на стотиците гигантски паяци. По стените се появиха първите пукнатини.

Мат дърпаше Яндра след себе си, изстрелваше срещу зрагипите ред след ред и същевременно се оттегляше към билото на стената.

Хвърли един поглед надолу. Между върховете на иглолистните дървета видя тъмнозелената повърхност на малко езерце. Вероятно

старо изкуствено езеро за в случай на пожар. Простираше се на гърба на манастирската руина. Твърде далече и твърде високо за лудешки скок.

Пращането се усили, каменният под краката на Мат потрепери. Нямаше да мине много време, докато всичко рухне.

– Дръж се здраво за мен! – извика Мат и приклепна. Момичето обгърна врата му с ръце и хълбоците му с краката си. Кулата се наклони! Мат вече не можеше да се задържи и залитна към върха на стената. Огънят на пушката му замря. Сега зирагипите нахлуха безпрепятствено от стълбището на открито и по-скоро се плъзгаха, отколкото тичаха към двамата човеци. Вероятно в агресивния си бяс не забелязваха приближаващата се гибел.

Изведнъж листата докоснаха тила на Мат! Изпраща дърво. Той се сепна и видя, че кулата се блъсна в два намиращи се плътно един до друг платани. Падането ѝ се забави, когато камъните се отриха в короните на дърветата.

Мат инстинктивно отблъсна два нападащи ги зирагипи, докато скачаше в една пукнатина на стената. Изпръсканата киселина за малко не улучи него и Яндра.

– Дръж се здраво! – изрева Мат. Отблъсна се, мина през клони и листак и успя да се залови за дебел клон. Когато се вкопчи в него, падна пушката му. На гърба му Яндра пронизително пищеше. Стволът под него се разцепи на трески. Поддаде окончателно под тежаштата с тонове кула и също се наклони настрана. Камъни задумкаха по клоните и с глух удар се стоварваха в стария манастирски двор.

Стиснал здраво клона с двете си ръце, търсейки опора за краката си, Мат погледна надолу. Водната повърхност на езерото се приближаваше страшно бързо!

Видя отломки от кулата да падат в езерцето и да изскачат фонтани вода – тогава потъна и върхът на дървото. За секунди Мат и Яндра изчезнаха под водата, изплуваха отново, пак потънаха.

Все още замаян от падането, заплува към другия бряг. Теглото на Яндра върху гърба му непрекъснато го натискаше под водата. Мат плюеще и кашляше, когато стигна до плитчината и излезе на брега.

Огледа се. Езрото беше широко петдесет-шейсет метра. Между клоните на събореното дърво и развалините на кулата видя телата на черните гигантски паяци. Някои се движеха. Нямаше никакъв шанс да се открие пушката, в случай че изобщо беше издържала на удара при падането.

Матю грабна ръката на Яндра.

– Да се махаме оттук!

Вървяха почти два часа. Мат успя да обясни на момичето къде искаше да отиде – в руината на казармата. Мислите му кръжаха около джипа. Откакто го беше намерил в канала на ремонтната работилница, превозното средство не му излизаше от ума. Ако успееше да го изтегли, имаха добри шансове да избягат от този проклет град руина!

Промъкваша се по купища развалини и обрасли улици. От време на време между дърветата и покривите се мяркаше квадратната кула на главната квартира на вулфаните. По нея Мат се ориентираше. В момента зирагипи не се виждаха, но Мат не се съмняваше, че не са се отказали от преследването.

Колкото по-дълго размишляваше за всичко, толкова по-ясно прозираше рафинирания ход на предводителката на вулфаните. Народът ѝ беше във война със зирагипите. Муцуните с дълга козина бяха използвали Яндра, детето и него като примамка. И като оръжие. Естествено че беше така! Затова му бяха оставили екипировката. Самите те не биха могли да направят нищо с нея. Само трябваше да се погрижат една от жертвите да се освободи навреме. Рискована игра, но в края на краищата рискът си беше за сметка на пленниците...

Мат и Яндра стигнаха невредими до казармения двор. Матю посочи платана до останките от камиона.

– Горе! Хайде, качи се горе! – Опита се да ѝ обясни какво е задължението ѝ, докато той се занимава с джипа – да наблюдава за зирагипи и да го предупреди, ако нападнат отново. Яндра сръчно се покатери на дървото.

Мат побърза през някогашния казармен двор. Усещаше пулса в слепоочията си. Събитията от последните двайсет часа бяха скъсали нервите му. Порой картини нахлуха в главата му.

„Използвали са ме... дали не са ми приготвили и още изненади?“

Мат стигна до работилницата и се промъкна през прозореца. Свали спасителния контейнер, извади джобното фенерче и го включи. Джипът „Хамър“ си беше там, все още лъскаво черен от маслото, но външно без повреди – до седалките, които бяха стърчали над маслената баня. Дали някога над откритата кола е имало гюрук, вече не можеше да се разбере.

Зад него се прошумоли. Мат се стресна. Яндра беше на прозореца. Лъчът на фенерчето му попадна на лицето ѝ. Бледо, с хлътнали бузи. Устните ѝ изглеждаха още по-тънки от вчера. Очите ѝ горяха.

„Всичко това е прекалено много за едно дете. Ще грохне...“ Помогна на Яндра да влезе през прозореца. Тогава откри в казармения двор

двама зирагипи. Изглежда ги усетиха. – Да ги вземат мътните...

Мат скочи в канала и вдигна капака на двигателя. С фенерчето в уста откъсна лента от потника си и с него почисти от масло свещите и електрическите контакти. После се върна обратно до прозореца. Междувременно десет-дванайсет зирагипи си пробиваха път през гъсталака пред отворения портал на казармата.

Мат бутна Яндра на седалката до шофьора и метна спасителния контейнер при четирите туби на товарната платформа. Надяваше се, че в тях има гориво. Нямаше време да ги проверява. Седна зад волана. Ключът беше пъхнат.

Завъртя го.

Не последва нищо. Върна се обратно до вдигнатия капак на двигателя. Пръстите му пробягаха по кабели, цилиндри, кабелна мрежа.

Нещо се стовари срещу прогнилата дървена врата. Мат погледна нагоре – на едно място дървото се разтвори. Сива пяна прокапа навътре и потече от вътрешната страна на вратата. Обстрелват вратата с киселината си!

Мат удари кожата на радиатора.

– Запали! – изрева силно. – Запали, проклета гадорийо!

И чудото стана. С гъргорене и прашене моторът заработи. Мат включи на задна скорост, натисна съединителя, заби крак в педала за газта и тогава отпусна съединителя. По назъбената рампа „Хамър“-ът излезе бързо от канала. Яндра изкрещя, когато се блъсна в челната конзола. Със задната си част „Хамър“-ът проби прогнилата врата. Телата на зирагипите зачегъртах покрай каросерията. Виковете им стигаха до горната граница на чуваемост.

Мат изви рязко волана, включи на първа скорост и натисна педала на газта. Джипът се стрелна през казармения двор и заора през масата на прииждащите като на кокили гигантски паяци.

– Върви! – изкрещя Мат. – Не мога да повярвам! Спасени сме, Яндра! Спасени...! – Млъкна, когато видя трескавия й поглед.

Мат зави в централната изходна улица. Военният джип трополеше по дупките и коренищата. Мат непрекъснато поглеждаше угрижено настрани, където се беше сгушила Яндра върху останките от седалката до шофьора. Видя я как започна да трепери.

– Ургаца... – мърмореше тя. – Мума Ургаца...

– Какво казваш? – Мат се почувства тягостно. Нещо не беше наред.

– Ургаца, Ургаца, Ургаца... – все по-бързо и по-силно повтаряше Яндра.

– Коя, по дяволите, е Ургаца...?

– Ургаца! – изкрещя Яндра. – Ургаца! Оргуудоо!

Мат се вцепени. Това име му беше познато! Обърна се уплашено към Яндра и видя как тя се напрегна. Лицето ѝ се изкриви в застрашителна гримаса – жълтеникаво, с хлътнали бузи, с пламнали, потънали дълбоко в ямките си очи.

Изглеждаше почти като онези мумиеподобни типове, които придружаваха вулфаните! Да не би и тя...?

Мат не успя да продължи докрай мисълта си. Яндра се нахвърли върху него като фурия. Той се принуди да отпусне волана, за да се предпази.

– Яндра, какво означава това? – Ужас прониза мозъка на Мат като хиляди ледени игли. Широко раззинатата уста на Яндра се беше насочила към шията му. Съскаше като дива котка. Тялото ѝ пареше през роклята. Мат искаше да я отблъсне от себе си – и усети как ноктите ѝ раздраха шията му. Видът на кръвта му, изглежда, я разяри още повече.

– Яндра! – С едната си ръка отново улови волана и овладя джипа, с другата я сграбчи за косата и отстрани от себе си лицето ѝ – изкривена гримаса. Зъбеше се като куче. Мат почувства във врата си горещото ѝ дихание.

Съвсем ненадейно в мислите му се мярна картината на мъртвата котка. Образът на мъртвото дете с прегризаното гърло в кулата. И той разбра.

– Ти си била! – Вдигна колене и я улучи в слънчевия сплит. – Ти си убила детето!

Яндра се сви от болка и падна обратно на седалката до шофьора. Но не се отказваше. С изпълнени с омраза очи наблюдаваше жертвата си.

– Ея обидире Ургаца! – изсъска тя. – Мордере, Маддракс!

– Значи си от тях! – разбра Мат. – Работиш заедно с онази вулфанка!

Яндра отново се нахвърли върху него със съскане.

Мат зави рязко с джипа и здраво стисна волана. Внезапните центробежни сили отхвърлиха Яндра. Главата ѝ се удари в металните прътове на седалката и за момент остана зашеметена.

Мат използва шанса. Свали десния си крак от газта, вдигна го високо и ритна Яндра отстрани. С последен писък десетгодишната излетя от превозното средство, удари се здраво в един куп развалини, неколккратно се преобърна и остана да лежи.

Матю Дракс не погледна назад. Имаше си достатъчно грижи да оглежда пътя напред през сълзите, които бликаха от очите му...

Балоор накара фреккойшера си да качне на опасаната като с паяжина от бръшлян и диви лози кула с формата на гъба. Слезе от гърба на ездитното животно и легна по корем на покрития с мъх покрив. На три-четири хвърлея копие видя да се вдига облак прах над руините на халето. Геягудоо все още нападаха. Добре!

Но тогава Говорещият с боговете разбра, че нападат не тези, които трябва. Тъпите вулфани се бяха намесили и бяха привлекли геягудоо върху себе си! Балоор стисна юмруци с фанатична ярост и ги притисна към потното си чело.

– Оргуудоо! – мънкаше той. – Господарю на мрачната бездна! Кога ще настъпи твоят час, ако не сега!? Прати гибел на поклонниците на неистинския бог!

Прогнилият покрив под него вибрираше. Кулата се олюляваше и в първия момент Балоор се уплаши, че заблудените геягудоо ще нападнат и него самия. Но това беше неговият фреккойшер, който плесна с крила зад него и се вдигна. Понесе се над покривите на халетата към гората. Балоор погледна побеснял след него. Безкръвните му устни трепнаха.

После му направи впечатление, че кулата все още се олюлява! Същевременно земята затрополи, забуча като тътнеж на гръмотевица. Нещо се приближаваше. Под земята. Неудържимо...

Ръцете на Мат стискаха конвулсивно оцапания с масло волан. Взираше се напред с пламнали очи. Почти не усещаше раната от одраскването на врата си. Шокът беше голям. Тъкмо Яндра искаше да го убие, да изпие кръвта му като вампир!

Тъкмо тя, която се беше появила като лъч светлина в този варварски, враждебен свят! Не можеше да го възприеме.

Джипът продължаваше да хвърчи с над осемдесет километра в час. Стабилната, непретрупана с много украшения конструкция преодоляваше като на шега неравностите на терена. Мат беше завързал спасителния контейнер на гърба си, за да компенсира липсващата част от седалката. Дано само гумите издържат! Без съмнение беше чудо, че, напомпани и в маслото, са устояли на времето.

Фактът, че не са омекнали, наведе Мат на предположението, че са направени от пластифлекс, нов вид устойчива плътна гума, която

поддържа налягането посредством милиарди микроскопични мехурчета. И ако е попаднал точно на такива, никога нямаше да му се налага да ги помпа.

В далечината се показаха покритите с храсталаци покриви на аерогарата и хангарите. Мат се озадачи, когато видя над развалините да се вдига облак прах. Какво ли ставаше там?

Нападение?

Най-после зави към летищното поле. И видя хаоса, който геягудео създаваха сред бягащите вулфани. Мат се опита да намери хора от ордата на Зорбан и откри неколцина върху един близък покрив. Стори му се, че през мъглявата пелена различава дори дългите до хълбоците коси на Аруула. Неволно го обзе чувство на облекчение.

Но мимолетното облекчение не трая дълго. На по-малко от двеста крачки от халето, върху което ордата беше намерила убежище, някогашното летателно поле изведнъж експлодира. Във въздуха полетяха каменни отломки, земя и храсти. Огромен черен колос се изви от земята. Високо над шест метра, червеевидното му тяло се вдигна на площада, запляска върху земята и се запридвижва към халето.

На Мат му секна дъхът. Това чудовище трябва да беше животно майка. Майка геягудео...! Трябва да беше най-малко петнайсет метра дълго и с диаметър почти четири метра.

Макар и да знаеше, че отива право към гибелта си, Матю Дракс продължи да кара право към звяра. А може и да беше твърде шокиран, за да смени посоката.

Животното майка се изправи, докато главата му шръкна над края на покрива. Тогава се отпусна.

Земята потрепера. И халето се срути! Четири фрекойшера изхвъркнаха от покрива. Мат чуваше виковете на хората на Зорбан. Колко ли от тях успяха да се спасят с гигантските скакалци?

Накрая Мат натисна педала на спирачката до „ламарината“. Джипът спря с олюляване, само на десет метра от гадината. Мат скочи, извади „Беретата 98 Г“ и стреля в чудовището. Единственият резултат беше, че привлече вниманието му към себе си.

Животното майка обърна гигантското си тяло. Мат спринтира с всички сили. Но накъде? В някое от халетата? Безсмислено. Звярът щеше да доразруши руините и да го открие.

Кулата попадна в зрителното му поле. Насочи се натам. Дробовете му изгаряха, контейнерът на гърба му изглеждаше като пълен с олово.

Контейнерът...! Пластичният експлозив!

Земята под подметките на ботушите на Мат се олюля. Погледна назад през рамо. Чудовището го беше достигнало на хвърлей камък. Тялото му се сгъна, изви се във въздуха, протегна се и бухна в летателното поле.

Мат ускори темпото. Почти не усещаше как краката му опират на земята. „Бягай, ако ти се живее!“

С трийсет метра преднина стигна до входа на кулата. Смъкна контейнера от гърба си, с разтреперани ръце отчупи втората третина от пластичния експлозив и заби взривателя в него. Животното майка се приближаваше. Отделяха ги по-малко от двацет метра.

Мат завъртя върха на взривателя, постави го на десет секунди. Чудовището се изправи пред него. Сянката му падна върху него. От нацепената на ресни паст блъвна воняща като чума смрад.

Мат се обърна и плесна подобната на пластициран каучук маса в стената на кулата. Нямахше време да подбере най-подходящото според законите на статиката място. Но с малко късмет...

Спринтира – право към животното майка и... покрай него. И докато звярът изненадано спря и се опита да обърне масивното си тяло, той се хвърли зад него като в прикритие.

Сякаш небето се превърна в една-единствена светкавица. Прозвуча остър трясък, после – свръхмощен грохот, когато кулата се прекърши и бавно се наклони. Мат се претърколи на земята. Отломки се забиваха отдажно и отляво. Прах нахлу в дробовете му.

Грохотът се смеси с някакъв писък – не, два писъка! Единият мущащ и влажен, и животински, вторият писклив и... човешки!

Все още полузашеметен, Мат скочи и се огледа. На мястото, където току-що се намираше кулата, върху куп развалини се спускаше облак прах. Различни напудреното в сиво от праха неподвижно тяло на чудовището. Беше мъртво.

Също като загърнатия в кожи мъж, който лежеше между развалините със счупени крайници и гледаше към Мат с невиждащите си очи. Балоор се беше преселил при своите богове... Дванайсет души от ордата се бяха спасили. Включително Зорбан и Аруула. След смъртта на животното майка гегягудоо преустановиха нападението. Ако някои от вулфаните бяха оцелели, бяха избягали. Ордата вече не видя никой от фреккойшерите. Вечерта всички седяха около огъня. Цареше пълна тишина. Твърде пресен беше в главите на хората ужасът от нападението. Аруула седеше до Мат и беше поставила ръката си в неговата.

Накрая Зорбан наруши мълчанието. Аруула превеждаше

пресипналото му ръмжене.

– Балоор е мъртъв. Животното майка на геягудоо е мъртво. Но вулфаните са живи. Тази земя е изоставена от боговете. Ще потеглим по друг път към южната река.

– Няма да дойда с вас – каза Мат. – Трябва да търся другарите си. Пътят ми води по-нататък на юг. – Аруула преведе.

Зорбан безмълвно кимна.

Тогава тя погледна Мат.

– Ще дойда с теб, Маддракс.

Половината нощ Зорбан уговаряше Аруула, но тя остана твърдо зад решението си.

– Направих своя избор – каза тя. И Мат знаеше, че тя не говори за избор на някакъв си път.

Малко след изгрев слънце натовариха нещата си в джипа. Раздялата беше мълчалива. Аруула отиваше от човек на човек и го прегръщаше. Сълзи се лееха. Зорбан се обърна, когато се качиха в колата. Аруула се вкопчи в кожата, с които бяха покрили предните седалки. „Колата на боговете“ не ѝ се виждаше съвсем безопасна, но тя не допускаше това да се забележи.

Лек вятър подухваше откъм планината на юг, когато потеглиха.

КРАЙ

© 2001 Йо Цибел
© 2004 Тончо Стаменов, превод от немски

Jo Zybell
Stadt der Verdammten, 2001

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2008

Публикация

Издаелство „Литера Прима“, 2004
Превод: Тончо Стаменов
ISBN 954-738-106-7

Verlagsgruppe Lubbe GmbH & Co. KG, 2001

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8365>]